

Poština plačana v gotovini

Bogoljub

Januar 1934

VSEBINA:

Mala roža. Povest v verzih. (S. S.) — Božična pesnitev z narodnimi motivi: Beg v Egipt. (Joža Vovk.) — Razprave: Naše Marijine družbe. — Blagoslovljena voda. (Dr. Fr. Jaklič.) — Bog je dober. (J. Volc.) — Gospodovo ime. (Aleš Napret.) — Na Marijinih potih: Z Marijinih gredic. (J. Langerholz.) — Na cilju: V soju Evharistije. (Vzgojna povest matere.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, Marijine družine. — Opazovanja. — Razno. — Dobre knjige. Odgovori. Zahvale in prošnje. — Odpustki. — Dve slike v bakrotisku.

Cena »Bogoljubu«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol.

Spisi, prošnje, zahvale, vprašanja se pošiljajo na naslov: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, vse drugo pa na naslov: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za januar 1934.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. Očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. Očetu
 Spreobrnjenje brezbožnikov | Spreobrnjenje Judov
 Mesečni zavetnik: sv. Družina (7).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Poned.	Obrezovanje Gosp. Ime Jezusovo Genovefa, devica Prisk, mučenec Telesfor, papež, muč. Razglaš. Gosp.	Blagoslov na ves naš narod Odprava kletvine in bogokletja Naši rojaki v tujini Naši škofje in škofije Sv. Oče in njegovi nameni Naše delo za vnanje misijone	Ljublj., Trnovo Dobrava pri Kr. Veliki Gaber Grosuplje Javorje pri Litiji Vrh Sv. treh Kr.	Stari trg Sl. Gradec S. M. Marib. šol. ss. Sl. Gradec S. El.
2 Torek				
3 Sreda				
4 Četrtek				
5 Petek				
6 Sobota				
7 Nedelja	1. po r., Sv. družina Severin, opat Julijan in Baz., m. Viljem, škof Higin, pap., muč. Arkadij, muč. Veronika, M., m.	Posvečevanje naših družin Duhovniki in bogoslovci Redovniki in redovnice Naši narodni voditelji Naše šole in mladina Vera našega ljudstva Bolniki in vsi trpečji	Stari log Mozelj Ljublj., Leon. Begunje pri L. Olševsek Borovec Ljublj., zav. sv. J.	S. Janez p. Drg Razbor Sv. Miklavž Slg. Št. Ilj pod Turj. Sv. Vid n. Vald.
8 Poned.				
9 Torek				
10 Sreda				
11 Četrtek				
12 Petek				
13 Sobota				
14 Nedelja	2. po r., Hilarij, uč. Pavel, puščavnik Marcel, papež, muč. Anton, puščavnik Petra stol v Rimu Kanut, kralj Fabijan in Boštjan	Nedeljsko posvečevanje Naši fantje in dekleta Naši možje in žene Naša inteligenca Molitvena osmina Konkordat s sv. stolico Bogatini in ubožci Naši vojaki	Unec Podzemelj Šora Železniki Ljub., sv. Peter Špitalič Kočevoje	Pameče Dolič S. Peter Kon. g. Podgorje Sele Vuzenica
15 Poned.				
16 Torek				
17 Sreda				
18 Četrtek				
19 Petek				
20 Sobota				
21 Nedelja	3. po r., Neža, dev. Vincenc, muč. Zaroka Mar. Dev. Timotej, škof Spreobrnjenje Pavla Polikarp, škof, muč. Janez Zlat., c. uč.	Naša Katoliška akcija Tisk in tiskovni apostolat Ženini in neveste Radi vere preganjani Delo za sv. zedinjenje Cerkvene organizacije Svetne organizacije	Sela pri Kamn. Goriče Pojane p. Topl. Brezovica Vrhnika Mavčiče Ljublj., uršul.	Maribor, us. ss. S. Jožef n. Celj. " " Celje, kapucini " "
22 Poned.				
23 Torek				
24 Sreda				
25 Četrtek				
26 Petek				
27 Sobota				
28 Nedelja	1. predp., Leonid, m. Franč. Sal., škof, c. uč. Marlina, devica Peter Nol, spozn.	Pogosino sv. obhajilo Duhovne vaje in misijoni Sadovi svetega leta Umirajoči. Vsi ta mesec umrli.	Kodeljevo, Ml. d. Ljublj., Rakov. Peče Grublje	Celje, kapucini Celje, bolnišn. " " Celje, šol. ss.
29 Poned.				
30 Torek				
31 Sreda				

Inserirajte v „Bogoljubu“!

Ali že veste, da kupite dobre čevlje, copate in snežke, kakor tudi nogavice, rokavice, razno perilo, trikotajo in najnovejše pletenine po najnižjih cenah v trgovini pri

Pavla Videmšek, Ljubljana, Sv. Petra c. 19

Oskrbnina (stan, hrana in postrežba) dnevno 75 Din.
 Zdravnik: Dr. Fr. Dergane, šef-primarij v p.

Mala Roža

Povest v verzih

1. Srečanje.

Po visokem vrhu svetega Bernarda
v Alpah vekovitih, v žalostni jeseni,
mlad je stopal potnik resnega obraza.
Misli so kipele v duši mu iskreni,
višje ko vrhunec svetega Bernarda,
ki počiva sonce mu na strmi steni.

Potnika pozdravlja samostan na gori.
»Pridi!« vabi k sebi sveta ga strmina.
»Mir vam bodi!« stopil gost je v zavetišče.
»In s Teboj!« velela mu je vsa tišina.
Ljubezniv predstojnik se mu je približal.
in spoznal je v njem Alojzija Martina.

»Na planine sinje na obisk prihajaš?«
»Ni obisk trenuten! Rad ostal bi z vami.«
»Dobri gost, si videl slovnico latinsko?«
»Nisem! Naučili me je boste sami.«
»Pojdi! K nam se vrni, kadar boš latinec,
spréjme naš te dom z odprtimi rokami.«

Potnik se je vrnil v svoje rodno mesto.
Isti čas je v istem mestu Alençonu
Zélija mladenka z materjo stopila,
— ko je zlato sonce padalo k zatonu —
k sestram, ki jih vodi Pávovski Vincencij;
prepustila bi se v vdanem jim poklonu.

»Bog drugam te kliče. Drug se pot odpira.
Drugemu boš stanu v radost in odliko.«
Zelijo so mlado sestre zavrnilo.
Videla novink je prednica veliko;
modra svetovalka, za besedo vsako
našla je prijetno misel in obliko.

Zélija vrnila se je v rodno mesto.
In v molitvi vdani, v solzi porošeni,
nov je sklep storila večnemu Gospodu:
»Drugim križ redovni, sveti jarem meni,
Bog si moj, odločil. Daj otrok mi mnogo!
Vsi otroci bodo Tebi posvečeni.«

Dve se beli cesti srečata v samoti;
dve se zvesti srci najmeta v tišini.
Dve sta beli stezi se strnili v eno,
dve sta srci zrastle v eni se družini.
Blagroval je človek Zélijo z Martinom,
blagoslovil zvezo Bog je na višini.

Devetero dece Bog nakloni jima.
Štiri grob in pet jih samostan oklene.
Prvo po lepoti, zadnjo po pomladi:
Rože jasne cvet in Zvezde žar iskrene:
Franco Marijo Terezijo z imenom
božja milost vsemu svetu razodene.

S. S.

Beg v Egipet

(Narodni motivi.)

1. Ob griču

Dolga pot že vse je utrudila,
Mati Jezusa težko drži v naročju.
Težka pot se vzpenja po pobočju,
velik grič jim spet stoji nasproti.
Sveti Jožef skrbno zre Marijo:
»Malo bi se tukaj odpočili,
trudni smo, saj ves dan smo hodili.«
Vdano dé Marija: »Pojdimo.«
Spet potegne Jožef za povodec
trudno klecajočega osliča,
toda glej — nikjer ni griča —
zelen travnik, čez stezá;
družina gre naprej zamišljena.

2. Čez potok

Hité, hité čez travnato poljano
zasanjani v deželo nepoznano,
pa pot pripelje do vodé
in Jožefa skrbi težé:
»Le kje, le kje bo zdaj mostič,
le kje čez potok bomo šli?«
Marija pa mu dé mirno:
»Le pojdimo čez to vodó.«
Pa Jožef čudo zdaj ozre:
Čez potok vodi mal mostič
in čezenj stopa že oslič.
Hité, hité čez travnato poljano
zasanjani v deželo nepoznano.

3. V gozdu

Pridejo vsi trudni do gozdíča,
Jožef vodi prav skrbno osliča,
Mati Jezusa mehko uspava.
A glej, vsa temna je dobrava,
mordá zašli so, póta ni nikjer,
okroginkrog teman večer.
Jožef spet živalico ustavi,
Marijo zre in žalosten ji pravi:
»Li ne bi tukaj počakali jutra?«

Marija dé: »Le pojdimo,
saj kroginkrog je vse svetló.«
Spet stopajo mirno naprej,
svetló je po dobri vsej,
glej, drevje vdano se umika,
dela potnikom svetló stezó
in veje nemo sklanjajo
se svetim potnikom v pozdrav.

Joža Vovk.

Naše Marijine družbe

Bogoljub je tudi glasilo Marijinih družb. Čeprav tega ne poudarjamo v vsaki številki, je vendarle naš list namenjen v prvi vrsti onim Marijinim otrokom, ki se v Marijini družbi oklepajo svoje dobre matere Marije. Pravi otrok Marijin je tisti, ki skuša v vsem svojem življenju delati po veri in iz vere po zgledu Marijinem. Zato so vsi članki, ki jih je »Bogoljub« že toliko razširil med naše ljudi, namenjeni tudi Marijinim družbam, tako fantovskim kakor dekliškim, saj vsi uče, kako je treba iz vere živeti. Vse, kar Vam »Bogoljub« mesec za mesecem prinaša v člankih, v razgledu po katoliškem svetu, v lepih slikah: vse počasi preberite, preudarite, na svoje življenje obrnite, pa boste »Bogoljubu« za njegova navodila hvaležni in zares svoji nebeški Materi vedno bolj podobni.

Kakšne naloge pa imajo danes Marijine družbe? Iste kot včasih: posvetiti sebe, otroško zaupno častiti Mater božjo, drugim do svetosti pomagati. Temu namenu služijo vsi cer-

kveni shodi, vse molitve, ki jih družba članom naroča; dalje vsa vabila, da prihajate prav pogosto k sv. daritvi in obhajilni mizi, zakaj tu se napijete moči iz najmočnejših studencev, ki tekó v večno življenje.

In duhovne vaje vam priporočajo. Kako so se v tem pogledu v zadnjih letih razgibali tudi naši kraji, saj je skoraj ni župnije, kjer bi se ta ali oni fant in mož ali pa ta ali ona žena in dekle ne bila udeležila oddeljenih duhovnih vaj. Koliko jih je že, ki so po dobrih duhovnih vajah popolnoma spremenili svoje življenje. Na stotine jih štejemo, ki so se vsi srečni in prenovljeni in pozivljeni vračali iz Doma duhovnih vaj za može in fante, ki ga vodijo oo. jezuitje v Ljubljani. Ali naj bo letošnje zimo drugače? Saj vemo; trda je za denar. Še za najpotrebnejše se komaj zasluži, dajatve pa vedno večje. In konca ni še videti nikjer. Vse to je res. Pa bi se vendarle z dobro voljo še dal prihraniti tu en kovač, tam en kovač pri stvarih, ki

niso tako potrebne. Lepo krščansko življenje pa je tako potrebno. In pogosto je prav pri duhovnih vajah spet trdno postavijo temelji, ki so se že jeli rušiti in pogrezati...

In dekleta, žene, ki so opravile duhovne vaje! Te bi morali videti! Kakšna radost ob sklepu, kakšna sreča! »Najlepši dan mojega življenja,« je že rekla ta in ona, ko se je s solzami v očeh in z Bogom v duši poslavljala od onih, ki so ji pomagali do te dušne sreče, katere nihče ugrabiti ne more. V zimskih in pomladanskih mesecih je najlepša prilika, da se žene in dekleta duhovno prenove v Domu Brezmadežne na Mali Loki pri Ihanu ali pa pri sv. Jožefu nad Celjem. V počitniških dneh pa jih je že mnogo našlo dušni mir v Lichtenturnovem zavodu v Ljubljani ter v uršulinskem samostanu v Škofji Loki in v Ljubljani. Pa morda še kje drugod.

Zimski meseci so za duhovne vaje gotovo še posebno prikladni. Ali bi ne bilo lepo, ko bi se pomagalo z denarno podporo bolj siromašni ženi, ubogemu dekletu, ki res ne spravi skupaj, kar je potrebno za oskrbnino treh dni! Ali bi to ne bilo veliko dobro delo? Morda se nudi prilika, ko je možno to ali ono osebo nagovoriti, naj za ta vzvišeni namen nekaj žrtvuje. Tako pomagamo bližnjemu rešiti njegovo dušo. In dobri Bog, ki tako skrbno poplača vse, kar smo bližnjemu dobrega storili, vam bo vprav to dobro delo v veliko zaslugu zapisal. V težkih časih se še vse lepše pokaže nadnaravna ljubezen do bližnjega.

Včasih so dobri kongreganisti, zgledne družbenice kar tekmovale med seboj v plemenitem apostolskem delu. Papež Gregor XIII. je na pr. potrdil že leta 1577 kongregacijska pravila, v katerih bemo tudi take-le načrte: Kongreganisti naj se trudijo, da bodo krivoverce privabljali v naročje sv. Cerkve; da pomagajo

spreobračati grešnike; da druge pridobivajo za tedensko sv. obhajilo; da one, ki so versko zanemarjeni, privabljajo v cerkev k pridigam, da jim razlagajo cerkvene obrede itd. Kongregacija ni družba, ki bi samo molila, ampak je že davno prej, preden je bila izgovorjena beseda Katoliška akcija, delala v tem duhu, saj apostolsko delo, ki ga vrše laiki-kongreganisti, spada bistveno k njenemu namenu.

Prav bi bilo, da bi družbeni odbor, ki naj ima vsaj vsak mesec (pa to je zelo malo!) redne seje, sestavil predloge in načrte za kongregacijsko delo v novem letu. Skupno z g. voditeljem boste marsikaj potrebnega sklenili in kongregacija bo živela ter dobila ugled v vsej župniji. Treba bo sedaj o praznikih nabirati naročnike za verske liste, zlasti za »Bogoljuba«; zima trka na duri, pa tudi v vaši župniji žive taki siromaki, ki so navezani le na pomoč drugih; nekateri že leta in leta niso bili pri sv. zakramentih; drugi opuščajo nedeljsko božjo službo ali pa ostajajo zunaj cerkve; ta in ona dekle je namerila svoje korake na nevarna pota: o tem in še o marsičem drugem bi se pogovorili pri sejah, delo med odbornike in vnete člane porazdelili, pa bi se veilko dobrega storilo.

Seveda boste pa vse delali z Marijo, materjo Jezusovo, ki je tudi vaša Gospa, Zavetnica in Mati. Duhoviti pisatelj Guardini imenuje katoliški nauk o Mariji najlepšo skrivnost svete vere. In naš narod tudi tako misli. Zakaj nam Cerkev tolikrat naroča, da k njej hitimo? Zakaj so jo vsi ljubili, ki so res krščansko živeli? Zato, ker nam jo je Bog sam dal za našo Mater in za moško srednico vseh milosti. Marija svoje dobre zveste otroke vedno vodi h Kristusu, ki nam je vse milosti zaslužil. Naj bi tudi naše Marijine družbe, ki tako vneto kličejo na pomoč sveto božjo Porodnico, pripomogle k vedno globljemu Marijinemu češčenju in k vedno bolj otroško-zaupni ljubezni do Brezmadežne!

Bog je dober

Tako tolažilen kot Božič ni noben drug praznik. Ko ječimo pod jarmom grešnosti in se plašimo pred tem, kar nas še čaka, se nam obnovi slednje leto v mrzli zimi zaupanje po veselem sporočilu: »Ne bojte se... oznanim vam veliko veselje... danes vam je rojen Zveličar, ki je Kristus Gospod.« Pa naj bo človek preko leta veren ali neveren: na Božič je verno vsako krščansko srce. Zato pač, ker čuti

svojo grešnost vsak krščanski človek in si želi Odrešenika, usmiljenega Boga. Tega mu pa daje Božič. Že na sveti večer, ko lučke zagore pred jaselcami in zadiši hiša po kadilu — ali ne prevzame človeka sladka misel: kakó dober je Bog! In ko hiti po trdi poti k polnočnici in miglja nad teboj na milijone zvezd, ali se ti ne zdi, kakor da prikimavajo tvojemu prepričanju: Bog je dober... In o polnočnici

— kaj slišiš? »Razodela se je milost božja (ko se je učlovečila večna božja Beseda), ki prinaša zveličanje vsem ljudem.« In pri véliki maši: »... Vsem pa, kateri so ga sprejeli, je dal pravico, da postanejo otroci božji.« In skozi vso božično osmino nadkriljuje spomin pri sv. mašah, »naj reši Gospodovo rojstvo one, ki jih drži stara sužnost pod jarmom greha«.

Bog je dober! Na tisoče duš bi se rajši približalo Bogu, na tisoče duš bolj oklenilo Boga, ko bi se pogosteje poudarjala ta vesela resnica. Zlasti dandanes, ko se mota pol človeštva vseprek v najblažjih namerah in v blaznih norostih ter divjih dvomih; ko je na svetu toliko nasilnih vlad, med ljudmi toliko duševne in gospodarske bede, toliko trdosrčnosti, zavisti in samopašnosti: kakó človeka potolaži in opogumi misel: Bog je pa blag, Bog je pa dober! Kakó marsikoga bi dvignila in osrečila ta misel, kó bi jo večkrat čul; okrepila bi strte duše, da bi jele graditi na razvalinah notranjega razpada nove domove vedrosti in verske dejavnosti.

Bog je dober! Pred menoj leži drobna knjižica, ki mi je bila ob duhovnih vajah mimo vseh drugih, katere mi je nanesel dobri p. Odilon, luč in balzam. Naslov ji je: Nikar se ne plašimo Boga! (Nemško: Keine Angst vor Gott!) Tolažilno oznanilo malodušnim. Morda bo še komu drugemu v uteho, opogumljenje in podvig, če podamo iz nje nekaj poučnih misli.

Že marsikoga je zaskelil izrek: Začetek modrosti je strah Gospodov. To je res božja beseda, zapisana v 1. poglavju, 16. vrstici Sirahove knjige. Treba je pa ta izrek prav umeti. Naša slovenska razlaga Svetega pisma pravi: »Gospodov strah« to je prava vera in življenje po veri. Pravo modrost ima torej tisti, ki Bogu služi. Pa če vzamemo izrek tudi dobesedno, pove le to, da dela Gospodov strah začetek modrosti — in nič več! Napačno torej Boga presoajajo tisti, ki menijo, da je Bog v nebesih trdosrčen gospodovalec, ki le to premišljuje, kako bi se maščeval, kaznoval in pogubljal grešne človeške duše. O ne — čisto drugačno zaumeno nam daje Sveto pismo o p r a v i bogaboječnosti: »Kateri se Gospoda bojite, potrpežljivo pričakujte njegovega usmiljenja... zaupajte vanj... ljubite ga!... Ali ga je kdo klical in je

bil zavržen?« Tako je zapisano pri istem Sirahu v 2. poglavju. Take besede pač ne morejo vzbujati v človeku hlapčevskega strahu pred Bogom.

Čisto gotovo je, da Bog ne želi, da bi mu služili s strahom. »Služite Gospodu v veselju!« ukazuje v 99. psalmu in sv. Pavel poučuje Korinčane, da Bog ljubi veselega darovalca.

Toda že se oglašajo strašljivci: Ali ni Gospod v evangeliju tolikrat pretil s sodbo in peklom? Koga bi tiste besede ne ostrašile? — Že, že — pretil je, celó mnogokrat pretil. A komu? Prevzetnežem, malomarnežem, trdovratnežem in nevernikom. Sama ljubezen in dobrota ga je pa bila do tistih, ki so ga z dobrim srcem iskali in ga verno poslušali. »Pridite k meni vsi!« jih je vabil, nele vi, ki ste pobožni, čisti in brez krivde, ampak vi pridite, ki ste nadložni in obloženi z grehi. — »Zaupaj, hči!« je rekel trpeči ženi, ki je pri njem pomoči iskala. — »Zaupaj, sin!« je opogumil mrtvoudnega, v grehe zakopanega. — »Zaupajte!« je bilo zadnje naročilo učencem, preden je šel v trpljenje. Celó to lahko trdimo, da je bil Gospod Jezus naravnost nejevoljen, ako je zapazil na svojih učencih nezaupanje in malodušnost. »Če Bog oblači travo na polju, ki danes stoji in se jutri vrže v peč, pa ne bo vas, maloverni?« — In onim, ki so trepetali v viharju na morju: »Kaj ste boječi, maloverni?« — Ali Petru, ko se je jel potapljati: »Maloverni, zakaj si dvomil?« Učencem pa, ki so se ob neki priliki spomnili, da niso vzeli nič kruha s seboj, je rekel: »Kaj mislite sami pri sebi, maloverni, da nimate kruha?« V vseh teh besedah ne najdete sence domneve, da bi bilo Gospodu ljubo, ko bi se ga ljudje bali in se z bojznijo obračali nanj.

»Zaupanje do mene je ključ do zakladov mojega neskončnega usmiljenja,« je razodel Gospod v prikazni sestri Benigni Ferrero, ki je umrla septembra 1. 1916 v Como na Laškem. Dostavil je: »Tvoja revščina? Prodaj jo moji usmiljenosti!«

Iz teh besedi se posebno razvidi, kako dober je Bog. Celó našo grešnost sprejme, ako mu jo damo, da nam le more izkazati dobroto. Bog je pač v vsaki lastnosti popoln in neskončen. Mi pa nismo prejeli duha sužnosti spet v strah — uči sv. Pavel v pismu do Rimljanov — ampak duha posinovljenih o t r o k , v katerem kličemo: Abba (Oče)! Kanonik Jos. Volc.

Blagoslovljena voda¹

I. Voda v naravi in v pobožni rabi.

Nekaj skrivnostnega je voda. Prozorno čista je, z nobeno posebnostjo in prednostjo se neče ponašati, samo služiti hoče, čistiti, krepčati in dajati rast. Pa si že zamišljen stal ob njej, ko je bila globoka in je mirno vabila, obenem pa vzbujala grozo? Ni je bolj ljubke stvari, kot je žuboreči in šušljajoči studenec ali potoček; ni je pa tudi bolj strašne reči, kot je voda, ko se oholo nese v široki strugi in samo zdaj pa zdaj z besnimi penami brizgne svojo prikrito jezo. Voda je nedoumljiva, polna uganek in tajnih sil. Zato je točna podoba človeškega življenja, ki je na videz tudi tako jasno in preprosto, v resnici pa se skrivajo v njem uganke in sile, ki jih človek komaj sluti.

Zato srečujemo vodo v mnogih verstvih, ki si jih je bil človek sam sestavil. Zato jo pa še s tem večjo upravičenostjo srečujemo v edino pravi, od Boga razodeti veri, ki ji je bila stara zaveza priprava, nova zaveza jo pa dovršuje. Iz vode smo bili nekoč prerojeni v novo življenje, ko nas je krstnik z njo obliil. In z vodo si pokropimo čelo, usta in prsi — z vodo, ki je skrivnostna prvina, jasna, preprosta in rodovitna, pogoj za vsako rast in vsako življenje; z vodo, katero je Cerkev poprej blagoslovila.

S tem blagoslovom je Cerkev vodo najprej očistila temnih, peklenskih sil, ki dremljejo v njej. To ni prazna beseda! Kdor ima čutečo dušo, je gotovo že zaslutil te izvanredne moči, ki so pogreznjene v vodo. Pa saj je itak v vsej naravi, ki je lepa in bogata, obenem tudi hudo in zlo; peklenski vplivi so se po izvirnem grehu ujeli vanjo in šele z vesoljno sodbo se jih bo narava oprostila.

Cerkev potem v vodo pogreza svoj blagoslov, da bi bila blagoslovljena voda s svojo naravno životvorno močjo podoba nadnaravnega življenja, mi-

losti božje; pa ne samo podoba tega božjega življenja, ampak tudi njega posredovalka in pospeševalka. Ali ni potem lepo, da si z blagoslovljeno vodo ob vstopu v cerkev in ob odhodu iz nje pomočimo čelo, usta in srce, torej vse svoje telo in vso svojo dušo, da bi bila naša duša in naše telo bolj čisto in bolj rodovitno v božjih delih? In to omočenje se vrši v obliki križa, ki je sredstvo in izraz našega odrešenja! — Ali ni lepo, da se pokropimo z blagoslovljeno vodo večkrat na dan, ko gremo zdoma in se vračamo v njegov mir? — Pomenljivo je pokropljenje z blagoslovljeno vodo na večer, ko se iz svetlobe odpravljamo v temo in v spanje in hočemo s tem reči: Bog, varuj me pred vsemi močmi temel! — In ko se zjutraj zbudimo in se nam luč in življenje zopet na novo začena, ter se zopet pokropimo: tedaj je blagoslovljena voda pač prelep spomin na ono osrečevalno vodo, ki je nas pri krstu pripeljala k luči-Kristusu.

Nekaj lepega je torej kropljenje z blagoslovljeno vodo. V njem se srečuje dvoje: odrešena duša in odrešena narava. In srečujeta se v znamenju križa.

II. Prvotno kropljenje z blagoslovljeno vodo.

Zakramental blagoslavljanja vode je Cerkev vpeljala že v prvih časih. Mašnik jo je blagoslovil v zasebni hiši in z njo hišo in domače pokropil. Potem so jo blagoslavljali v cerkvi v nedeljo med službo božjo. Prosili so, naj ji Bog podeli moč pred boleznimi in pred vplivi zlega duha, potem pa so z njo pokropili ljudstvo.

Še sedaj je ob nedeljah v župnih cerkvah pred glavnim božjim opravilom kropenje vernikov z vodo, ki je bila že prej blagoslovljena. Mašnik pride k oltarju in zapoje: »Pokropi me!« in poškropi oltar, sebe in ljudi. Pevci nadaljujejo mašnikovo prošnjo (Pokropi me.) »Gospod, s hizopom in očiščen bom; umij me in bolj ko sneg bom bel. Usmili se me, Bog, po svoji milosrčnosti. Slava Očetu...« Duhovnik in pevci si odpevajo:

»Pokaži nam, Gospod, svoje usmiljenje. — In daj nam svoje zveličanje.

Gospod, usliši moje molitev. — In moj klic naj pride k tebi.

Gospod z vami. — In s tvojim duhom.«

Mašnik pa poje: »Molimo. Usliši nas, sveti Gospod, vsemočni Oče, večni Bog,

¹ »Bogoljub« že več let sistematično razlaga liturgična vprašanja. Če prelistate zadnje letnike, boste dobili v njih kratko razlago sv. maše, članke, ki vas uvajajo v pravo pojmovanje cerkvenega leta, razlago obredov pri delitvi zakramentov itd. Letos bo pa naš list prinašal razlago zakramentalov. Odkar smo dobili slovenski Obrednik, velikokrat slišite v cerkvi pri blagoslavljanju lepe cerkvene molitve v domačem jeziku. Da boste obrede in molitve bolje umeli, vam bo pomagal letošnji »Bogoljub«. — Op. ured.

in pošlji nam dobrotljivo iz nebes svojega svetega angela, ki naj čuva, podpira, varuje, obiskuje in brani vse, ki bivajo v tem bivališču. Po Kristusu, Gospodu našem. — Amen.»

O velikonočnem času pa zapoje mašnik, prišedši k oltarju, o krstni vodi, ki je tako rekoč pritekla iz Jezusove prebodene strani: »Videl sem vodo.« Pevci nadaljujejo: »tekočo od templja od desne strani, aleluja; in vsi, h katerim je dospela ta voda, so se zveličali in bodo govorili: aleluja, aleluja. Hvalite Gospoda, ker je dober, vekomaj traja njegovo usmiljenje. Slava Očetu...« Nadaljnji odpevi so isti kot pri kropenju med letom, le da je vselej dostavljen zmagoslavni klic od smrti vstalega Zveličarja »aleluja«.

III. Sedanje blagoslavljanje vode.

Vernikom pa ni bilo dovolj to nedeljsko kropenje z vodo, ampak so jo hoteli imeti tudi med tednom. Zato so začeli ob cerkvenih vratih postavljati kropilnike. Vodo so jemali tudi na dom, jo imeli v kropilčkih in kropili sebe in razne predmete. Zato je Cerkev začela tudi sicer blagoslavljanje vode.

Pri tem blagoslovu rabi sol.

Sol so vedno in povsod uporabljali v bogočastju. Izraelcem je Bog ukazal: »Karkoli prineseš v dar, osoli!« Cerkev sol pri bogoslužju večkrat rabi, n. pr. pri posvečevanju cerkve, pri krščevanju itd. Sol je važna prvina, jedi dela okusne in preprečuje ali vsaj ovira gnilobo. Zato pomeni sol modrost in duhovno netrohljivost, brezgrešnost. Pri blagoslavljanju vode pa Cerkev daje soli posebno moč zoper napade zlega duha.

Mašnik ima vijoličasto štolo in začne zarotovati sol. Slovesno je to zarotovanje:

»Naša pomoč je v imenu Gospodovem. Ki je ustvaril nebo in zemljo. Zarotim te, tvar soli, pri živem † Bogu, pri pravem † Bogu, pri svetem † Bogu; pri Bogu, ki te je po preroku Elizeju dal vsuti v vodo, da je ozdravela od nerodovitnosti; da boš sol zarotena v blagor verujočim; da boš vsem, kateri te bodo rabili, v telesno in dušno zdravje; da s kraja, na katerem te bodo sipali, pobegne in se umakne vsako slepilo in zloba ali zvitost vražje prevare in vsak nečisti duh, zaroten po njem, ki bo prišel sodit žive in mrtve in svet z ognjem. — Amen.«

Nato izreče nad soljo blagoslov:

Molimo. Tvojo neizmerno blagost, vsemočno večni Bog, ponižno prosimo, da to tvar soli, ki si jo dal v porabo človeškemu rodu, s svojo milostjo blagodejno blago † sloviš in po † svetiš; naj bo vsem, kateri jo bodo rabili v dušni in telesni blagor; in karkoli se nje dotakne ali z njo posuje, naj bo brez vsake nečistoče in brez vseh napadov zlobnega duha. Po Gospodu... Amen.»

Zdaj pa mašnik zaroti vodo:

»Zarotim te, tvar vode, v imenu Boga † Očeta vsemočnega, v imenu Jezusa † Kristusa, Sina njegovega, Gospoda našega, in v moči Svetega † Duha: da postane zarotena voda, s katero naj se prežene vsa oblast sovražnikova in da boš mogla izruvati in iztrebiti sovražnika samega in njegove odpadle angele, z močjo istega Gospoda našega Jezusa Kristusa, ki bo prišel sodit žive in mrtve in svet z ognjem. — Amen.«

Vodo zdaj še blagoslovi:

»Molimo. O Bog, ki si v zveličanje človeškega rodu vse največje skrivnosti osnoval na tvari vode, pomagaj milostno, ko te kličemo, in tej tvari vode, pripravljene za mnogotero očiščevanje, vlij moč svojega blago † slova; da bo kot tvoja stvar, ki služi tvojim skrivnostim, prejela učinek tvoje božje milosti, ki naj odganja zle duhove in odvrča bolezn; da bo vse, kar bo v hišah ali krajih vernikov ta voda pokropila, brez vsake nečistoče in obvarovano vsake škode. Naj ne bo ondi kužnega duha ne kvarnega zraka; vsako zalezovanje skritega neprijatelja naj odstopi in če je kaj takega, kar nasprotuje blažini prebivalcev ali njih miru, naj se po kropljenju te vode umakne; da bo zdravje, ki ga izprosimo s klicanjem tvojega svetega imena, varno pred vsemi napadi. Po Gospodu... Amen.«

Ko je mašnik zarotil sol in vodo, vsuje trikrat soli v vodo v podobni križa in pri tem govori:

»Sol in voda naj se pomešata v imenu O † četa in Si † na in Svetega † Duha. Amen.«

Zdaj mašnik molji:

»Gospod z vami. — In s tvojim duhom. Molimo. O Bog, nezmagane moči delivec, nepremagljivega vladarstva kralj in vedno veličastni zmagoslavitelj; ki sile nasprotnega gospostva ukrotiš, ki besnost rjovečega sovražnika premagaš, ki sovražne krivice močno streš, tebe, o Gospod, trepetaje in ponižno prosimo in rotimo: Ozri se milostno na to svojo tvar soli in

vode; blagodejno jo poveličaj, posveti z roso svoje dobrote, da se povsod, kjer bo kropljena, na klicanje tvojega svetega imena odvrne vsaka sovražnost nečistega duha in daleč prežene strah pred strupeno kačo; nam pa, ki prosimo tvoje usmiljenje, naj povsod milostno pomaga navzočnost Svetega Duha. Po Gospodu našem... Amen.»

* * *

Blagoslovljena voda je z a k r a m e n -
t a l. O vseh zakramentalih pa velja, da

jih je treba rabiti s spoštovanjem in samo v tiste namene, za katere jih je Cerkev določila. Ne pripisujmo jim moči, katere nimajo sami v sebi! Zakramentali ne delijo dobrot sami iz sebe, ampak jih v imenu Cerkve le prosijo od Boga. Čim bolj pobožno kdo prejme ali rabi zakramental, tem bolj je vreden, da mu Bog nakloni, kar mu Cerkev prosi.

Radi, pobožno, skesano in zaupno se torej kropimo z blagoslovljeno vodo! V njej je moč, katero je Kristus izročil svoji Cerkvi.

Dr. Fr. Jaklič.

Gospodovo Ime

Sedel je ljubi Bog na nebeškem tronu in poln svetega miru zrl na dejanje in nehanje ljudi po zemlji. Kakor glasno nepokojno vpitje, kakor samo kričeče nesoglasje je kipelo proti nebu. Angeli so komaj upali obrniti oči v dolino solz. Le božje oko edino je čisto in močno in dobro dovolj, da gleda v vse zemske prepade greha in človeške zablode. Bog edini pozna njih imena in število in vzroke.

Pred božjim prestolom je stal Kerub in v spoštovanju zakrival svetlo obličje s perutmi. Dvoje človeških sinov javi svojemu Stvarniku in Gospodu. »Želita te vprašati po nečem, kar se jima zdi zelo važno.«

Pri ljubem Bogu je od nekdanj tako, da ima vedno in za slehernega čas ter nikogar ne odkloni in ne odslovi. Tudi nikomur ni treba dolgo čakati v predsobi. Najnezatnejša, najbolj človeška in najbolj vsakdanja stvar mu je prav tako pri srcu kakor največja in najvažnejša zadeva.

Dobri Bog je takoj pripravljen sprejeti človeška sinova.

Obadva poklekmeta k njegovim nogam in zatrjujeta gostobesedno:

»Oprosti, Neskončni! Dasi sva prah in pepel, se drzneva stopiti pred tvoje veličanstvo. Najskromnejša služabnika tvoja sva, ki prosita, da bi se smela dotakniti le robu tvojega plašča.«

Malce nejevoljno zmaje ljubi Bog z glavo. Niso mu ljube visoke in naučene besede.

»V globoki ponižnosti stopava pred Tvoje obličje in prikrijava svojo goloto, kar le moreva.«

»Prav posebno pa se vama ne posreči,« si misli ljubi Bog. »Sebična sta, prevzetna in še trdosrčna. Taka je vajina

golota — prav vsiljivo pogleduje iz gub vajine ponižnosti.«

»Rada bi Te nekaj vprašala, Adonai, o Neizrekljivi, zato sva tu. Dolgo že muči najino dušo uganke, cele noči se boriva za spoznanje...«

»Ko bi že vendar hotela izgovoriti, kar jima na dnu srca že dolgo vidim.«

Z desnico si ljubi Bog zakrije obličje, ki je ob mnogih besedah prosvcev zatemnelo.

»Veliko in veličastno je Tvoje Ime po vsej zemlji. A kdo si ga drzne prav izgovoriti? Kdo zna za ono besedico, ki bi dojela vso Tvojo veličino in slavo? Odkrij nama, kako hočeš, da Te kličemo! Katero ime ustreza Tvojemu najvišjemu bistvu, kateri klic najraje slišiš, s katerim nazivom se Tvoja slava kar najbolj poveljuje? O razodeni, da sporočiva ljudem.«

Preko čela Najvišjega šine val svete nevolje. Molk je med Njim in človeškima sinovoma.

Nemilostno gleda božje oko na oba, ki se hlinita in prihajata z nesramno radevednostjo, da vprašujeta in se nato ponašata z odgovorom in v svoji veliki pravičnosti dvigata nad druge ljudi.

V žalosti trepeče njegov glas in spregovori:

»Tri in trideset let je prebival med vami moj Sin in vam razodeval moje Ime. In vidva ne vesta zanj? Zakrivata ga in spreminjata v besede, ki se vama zde velike in vzvišene in niso drugega nego votle puhlice. Ponižna se zdita in sta pri tem vsa domišljava, da se vama Ime, s katerim je moj Sin molil k meni, zdi premalenkostno. Obdajata je s praznim besedičenjem in mislita, da me s tem častita. Ko bi hodila za Kristusom po njegovih

stopinjah, bi z njim vred vzkliknila: O č e n a š. Zdaj pa me častita samo z ustnicami in vajino srce je daleč, daleč od mene.«

Zelo sta se prestrašila resnobe v božjem obličju in s tresočimi ustnicami sta skušala jecljati: O č e , a — nista mogla.

Gleda Gospod, kako se trudita. »Dokler ne bosta odtrgala svojega srca od češčenja lastne osebe, ne bosta mogla. Previsoko in presveto je moje Ime. Nihče ga ne more izgovoriti drugače nego v duhu otroškem.«

Aleš Napret.

N A M A R I J I N I H P O T I H

Z Marijinih gredic

I. Spominski dan.

Lepo je bilo tistega dne. Govorili in pisali so o njem: »Nikoli ga ne bomo pozabili.«

Pa je res tako različno z našimi dnevi. Koliko jih mine, ki ostanejo za našo dušo za vse čase pozabljeni! Kakor da bi jih sploh nikdar in nikoli ne bilo. O njih bi lahko zapisali svetopisemsko modrost: Prešli so, kakor senca in kakor mimoidoč poslanec, kakor ladja, ki plava po morju, pa se kmalu zabriše za njo vsaka sled na valovih, kakor ptica, ki leti po zraku in ne najdeš pota za njo, kakor puščica, izstreljena skozi zrak v namerjeni kraj, pa ne moreš najti za njo sledu, kje je letela. Kakor deževni oblaki na nebu so taki dnevi: veter jih podi s strahotno brzino po nebeškem oboku, dokler se ne ustavijo in ne izlijejo svoje vodene teže na zemljo, potem pa za njimi nobenega sledu več.

Pa so spet drugačni dnevi. Vtisi, ki jih take dni doživimo, so tako močni, da ostanejo neizbrisno zapisani v naši duši skozi vse življenje, tja do smrti in do groba. Ali naj jih primerjam globoko v naše meso zasekani rani? Rana se zaceli, brazgotina pa ostane za vse življenje. Veljala bi ta primera morebiti za dneve s črnimi, žalostnimi spomini. Morebiti za dan prvega smrtnega greha? Morebiti za dneve strahovitega razočaranja nad svojimi znanci in znankami? Morebiti za smrtne dneve naših dragih? Da, za take dneve bi bila opravičena taka primera. Rana se zaceli, brazgotina pa ostane za vse življenje in v njej skrita bolečina, ki se oglašča in kljuje in seka in trga v meso zlasti še ob mračnih, dež in grozo obejšanih dneh.

Ne bo pa popolnoma veljavna ta primera za dneve z zlatimi, jasnimi, s sončnimi spomini. Kje! Ko pa to niso dnevi

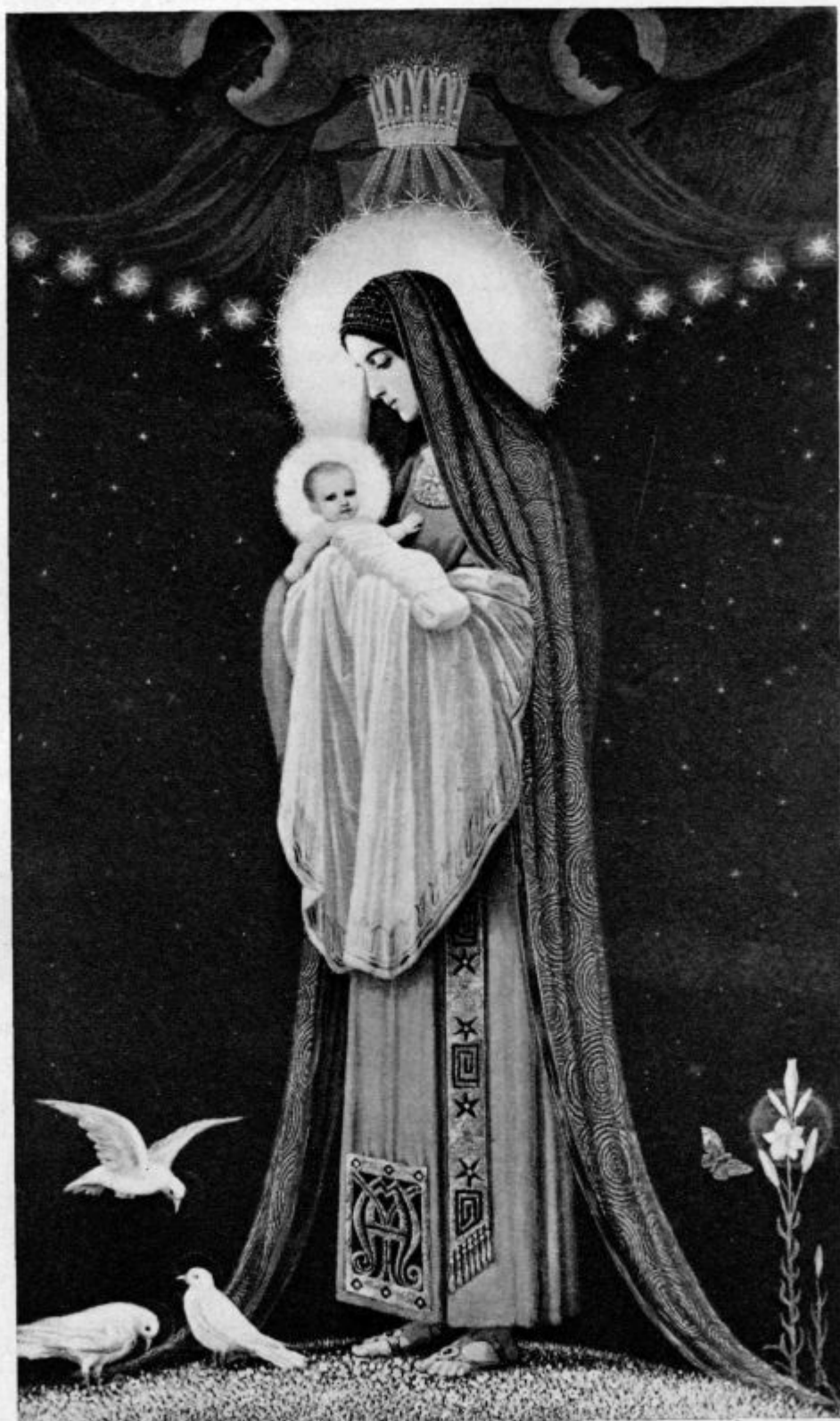
bolečin, dnevi tuge in bridkosti, dnevi razočaranja, dnevi smrti!

In tak lep dan je bil tisti dan. Zlat, sončen, jasen. Zvonovi so pritrkavali. Kdor je kdaj poslušal božajočo pesem naših zvonov, ko oznanjajo vsej bližnji in daljni okolici radostne in vesele ure, ta te pesmi ne bo kmalu pozabil. Kakor rajski, nebeški so ti glasovi, ki se razlivajo iz visokih lin farnega zvonika in božajo našo ubogo zemljo. V slovesnih akordih so se skušale z njimi orgle v cerkvi. Stotero in tisočero bogastvo glasov je valovalo po svetem hramu in se prelivalo v srca in duše vseh navzočih. Vmes pa glas pesmi, ki se je dvigal pod cerkveni obok, kakor bi hotel prodreti cerkveno streho in splavati visoko, visoko pod oblake, prodreti nebo, potrkati na sama nebeška vrata in nebesom, Bogu samemu in vsem njegovim, sporočiti slavnostno razpoloženje, ki je objelo en sam majhen kotiček naše revne slovenske zemlje. Ali so mar res ti naši pevci pozabili, da je Bog povsod pričujoč? Da je tudi v cerkvi zraven, da posluša, kako stoinstoglava množica navdušeno, kakor pod prisego, izjavlja:

»Na veke zveste, ljuba mati,
Ti hčere hočemo ostati!«

Prav tako je bilo tisti dan. Lica so žarela, v očeh je bilo nekaj svetlega, kri je valovala po žilah in v srcu je bilo, kakor bi bil prišel ogenj iz nebes in bi bil podžigal njegovo moč.

In tisti govor, ki ga je govoril sicer vsem tuj, neznan, za tisti slavnostni dan povabljen duhovnik. V mestu je baje v službi in silno je učen. Kdo ve, če se bo znal s svojo besedo približati tem, ki niso učeni? Pa še kako! Saj se učeno govoriti ne pravi, prodajati vsem nerazumljivo modrost. Saj se to ne pravi govoriti v takih besedah, ki so človeškim ušesom tuje.

M. Leach

Sveta božja Porodnica

M. Laach

Njegovi ga niso sprejeli

»Prav tako se mi zdi,« je govoril zbranim, »kakor da bo zdajle med vašo obljubo in med polaganjem svetinj prišla pred vas sama nebeška Mati in bo vam delila kakor tisti evangelijski človek svoje premoženje: ena bo dobila pet talentov, ena dva, ena morebiti samo enega. Samo enega? Nič za to. Vsaka bo dobila po svojih zmoglostih.«

»In potem —? Ali ne bo, kakor da bi Marija od vas odpotovala? Ne čutimo vsak dan Marijine bližine tako, kakor to čutimo danes. Danes je Marija povsod: v besedi in v pesmi; na jeziku, v očeh in v ušesih; v mislih se mudite pri njej, vsa duša je je polna. Prišli pa bodo dnevi, ki vam ne bodo na ves glas oznanjevali Marije. Ali pa zato Marija ne bo več vaša mati? Vi ne njeni otroci? Tudi sonca ne vidimo po cele dneve po cele tedne in ne lune in ne zvezd. Ali je sonce radi tega prenehalo biti sonce, ali luna ni več luna, ali so zvezde prišle ob svoje ime? Ali evangelijski človek ni bil več gospodar svojih služabnikov, ko je za nekaj časa odpotoval?«

»V Marijinem imenu vam danes izročamo svetinje, talente. Pojdite in kupčujte z njimi kakor evangelijski služabniki. Ne, ne, ne tako! Samo tako gospodarite kakor prva dva, ki sta kupčevala in izročeno bogastvo za polovico pomnožila. Nikar pa tako, kakor tisti, ki je izročeno bogastvo zakopal v zemljo in potem, ko se je njegov gospodar vrnil, ni imel ničesar pokazati. Kako je moralo biti siromaku tesno pri srcu, ko se je gospodar po dolgem času, pa vendar kar nenadoma vrnil! Kako bo z vami, če bi se Marija vrnila čez en mesec, čez leto, čez deset, čez dvajset, tudi šele čez petdeset let?«

Tako je govoril tisti gospod iz mesta; no, če ste radovedni, gospod Jožef je bil. Učen je, pa je vendar govoril tako, da so ga lahko vsi razumeli. Ni največja učenost to, govoriti nerazumljivo; veliko večja učenost je, povedati in oznanjevati verske resnice tako, da gre beseda ljudem do srca in tam obrodi svoj sad. Saj je bil tudi slovanski apostol sv. Ciril učnjak, da malo takih. Pa se je vendar znal približati našim rojakom in jim govoriti umljivo, po domače. In učenjaka sta bila sv. Ciril Aleksandrijski in sv. Ciril Jeruzalemski, pa vendar ne neumljiva svojim poslušalcem. Kako domača je beseda svetega evangelija. Pa je vendar Kristusova beseda!

Beseda je užgala srca.

»Lepo je bilo,« so govorili ljudje, ko so odhajali domov.

»Samo če bo tudi kaj časa lepo ostalo,« je podvomila Mihovka.

»Zakaj pa bi ne?«

»Saj veš, kako je danes na svetu. Vse prehitro živimo. Vse prehitro menjamo svojo obleko, pa tudi svoje misli. Kar je danes moderno, torej po naših mislih pravo, dobro in najbolje, to spada čez leto dni že med staro šaro. Stanovitnosti manjka, vihravost pa gospoduje.«

»Kaj takegale bi moralo pa vendar ostati. Lepota lepega življenja ni samo za en dan in samo za otroška leta, čistost življenja je dota vseh dot,« smo danes slišale.

»Pa to dopovej ljudem, če jim moreš.«

»Ne sodi prehudo. Tisto je pa res, da ima kača lažnive zapeljivosti vedno bolj sladka in bolj medena usta kakor pa beseda odkritosrčne ljubezni in dobrohotnosti.«

»Ko bi bil Bog meni dal otroke, jaz bi že poskrbela, da bi jim noben vrag ne mogel blizu.«

Skoro malo preveč lastne hvale je bilo v povedanih besedah. Resnica bo pa ta, da svet malo preveč zaupa sebi, premalo pa Bogu. Včasih pa narobe: vse naj dela Bog sam, mi naj pa držimo roke kar lepo križema. Potem pa je vsega hudega in slabega kriv Bog, ne pa ljudje. Kam smo prišli!

Kje si, kralj Salomon, s svojo modrostjo! Ti si učil: »Ako Gospod ne zida hiše, zastonj se trudijo, kateri jo zidajo; ako Gospod ne brani mesta, zastonj čuje, kdor ga varuje.« Kje je tvoja beseda, veliki apostol, ki si jo zapisal Korinčanom: »Jaz sem sadil, Apolo je zalival, Bog pa je rast dajal... Kajti božji sodelavci smo.«

Bog in mi, da; vsak izmed nas pa naj gleda, kako zida...

»Ali je vaša rada šla v družbo?« je vpraševala Mohorjevka tisti dan svojo sosedo.

»Še kar rada. Nič je nismo silili, nič prigovarjali, odbijati pa tudi nismo marali.«

»To bi tudi ne bilo prav.«

»Ali si pa slišala, kakšen ogenj je bil pri Trpinovih? Pravijo, da je on rekel, da vidi rajši dekleta mrtvega in razsekanega pred seboj, kakor pa s svetinjo na vratu.«

»Strašna beseda! Le kje jo je pobral? Saj je sicer videti pameten gospodar.«

»Vprašaj, kje? Tam, kamor zahaja. Družčina človeka naredi ali ga pa izpači. Trpina je čisto izpačila. Take besede daje od sebe, da niso nikomur podobne.«

»Pa sem vendar videla Metko pred oltarjem. Sirota! Koliko bo morala prestati!«

»Ta bo res svojo stanoovitnost preskusila v ognju. Bog ji daj svojo moč in pomoč. Če ne, bo obnemogla.«

»Živa mučenica bo; brez preliivanja krvi.«

»Saj pravim: Bog naj jo varuje in podpira. Jaz imam Metko rada. — Pogledaj, pri Zeldarjevih so pa čisto drugačni. Pravijo, da so dekletu obljubili vso novo obleko, če bo šla v družbo.«

»Mmmhm! Čudna pot do Marije! Saj vem, da Marija razcapanih in zamazanih in zanikarnih ljudi nič prav preveč ne mara, — kakršen je namreč človek za telo, tak je nemalokrat tudi za dušo, — vendar se mi ne zdi prav, ljudi k Mariji voditi z novo obleko.«

»Bomo videli, no! Bo že čas pokazal, koliko so imeli prav.«

»V duhovnih zadevah časnega dobička iskati: ne, ne, to ni prav.«

Lepo je bilo tisti dan. Vse lepo. Sonce je sijalo na pot življenja, zvonovi so pozdravljali tisti dan, pesem ga je spremljala, vse, mlado in staro je govorilo o njem.

Banneux

*Devica ubogih
(Gl. dopts str. 20)*

A takrat je bil narejen šele prvi korak. Takrat je bilo šele dobro jutro življenja, posvečenega Mariji in njenim vzorom. Kdo ve, kako bo, ko si bomo voščili: »Dober dan!« Kako bo, ko bomo rekli vsemu, kar je na svetu: »Z Bogom na veke!«

Nič ne prerokujemo, nič ne obupavamo, nič ne pogubljam.

Glej, vsaka bo tako živela,
da lahko bodeš je vesela.
Na veke zveste, ljuba Mati,
Ti hčere hočemo ostati.

Tako prisega! Naj prisegi slede tudi dejanja...!

Janez Langerholz.

Materina roka je mehka tudi ko tepe. — Brez matere so otroci kakor čebele brez matice. —

Ena mati lažje preredi sedem otrok, kot sedem otrok eno mater.

V soju Evharistije

Zapiski matere.

Uredništvo se je odločilo, da priobči življenjsko povest deklice, ki nazorno dokazuje, kako se razvija in dozoreva že mlado bitje v krepostno osebnost, kjer starši združujejo v sebi dve lastnosti dobrih vzgojiteljev: umevanje krščanskih vzgojnih pravil z vsestransko lepim zgledom; kjer vrhutega dannadan vzgojno delo obsipljejo žarki svete Evharistije.

Življenjska povest deklice, ki jo pripoveduje mati sama, nima nič pretiranega, ni prepletena s sebičnim hvalisanjem, nima nič izkazovanja, marveč hoče biti nekak kašipot, kako voditi otročiča od prvega diha dalje po pravih smernicah, da se ne zaseje plevel v nežno srce, in da se izruje vsaka kal strupene zeli.

Ker ta zgodnica poteka v razburkanih letih svetovne vihre, ki je pljuskala tako rekoč ob zibelko male junakinje, je razvoj dejanja tembolj zajemljiv.

Knjižico je pisateljica posvetila materam malih prvoobhajancev.

Evgen Louis († 1930), nadpastir v francoski škofiji Arras, je, ko je prečital to knjižico, sporočil materi-pisateljici tole: »Hoteli ste nam podariti zgo-

dovno duše vašega otroka, odprli ste pa obenem vrata na vrt svoje hiše, da bi tudi drugi okusili vonj »male cvetice«. Vesel sem tega tudi jaz. Rad bi, da bi dobile v roke to vašo knjižico vse krščanske matere; saj govorite tu o zelo odločilnem času svetega materinskega dela, ki ga označujete materinski advent, ter poudarjate, kako važno je, da se nravstvena odgoja začne že v najnežnejših otroških dneh. Hkrati pa naglašate pravilno, kako tehtno vlogo pri vzgoji ima zlasti zgodnje in pogostno sveto obhajilo in pa otroško češčenje Matere božje Marije.

Koliko bo bodočih mater, ki jim bo ta življenjepis duše razsvetlil, srca ogrel. Blagoslavljam knjigo in nje pisateljico!»

L. Razori v mladem življenju.

Ne pričakujte zgodbe otroka, ki je bogvečako oblagodarjen, ali ki ima vtisnjene znake, da ga je Bog očitno odločil za važno poslanstvo. Ne, Marija Klotilda je imela še celo mučne, neprikrite napake, ki jih je morala do zadnjega zatirati. To pa lahko izdam, da se je v svojih notranjih naporih in bojih zoper pogreške naravnost junaško obnašala. O tem so se mogle prepričati tudi osebe izven domače družine. Njena poslušnost, njena vdanost ob času preskušanj, njen verski duh, njena ljubezen do najsv. Zakramenta, njeno češčenje in navezanost na nebeško Mater, je daleč presežala povprečne vrline sovrstnic.

Rada bi tu dokazala, kaj premore skrb za krščansko odgojo, če jo podpira božja milost; pojasniti bi hotela, kako čudovito učinkujejo že v srcu mladega človeka globoke resnice naše svete vere, ako jih razložimo primerno otroškemu umevanju; dalje, kako blagodejno vpliva češčenje Matere božje, predvsem pa pričasno in pogostno sveto obhajilo.

Iz umevnih razlogov v tej zgodbi ne maram navajati imen in družinskih podatkov, saj ne pišem v prvi vrsti zgodovine, marveč želim le predočiti, kako se je pojavljal božji vpliv na mlado dušo.

Marija Klotilda se je rodila 8. januarja 1908 v malem mestu okrožja Seine-et-Oise. Sanjarili smo o sinčku-novorojenčku, kakor je to navadno med mladimi zakonci. Nebo nam je pa poslalo

Mürchen, Pinakoteka

Dvanajstletni Jezus v templju

hčerkico; prejšnje hrepenenje je bilo brž pozabljenno. Še zdaj vidim drobni obrazek, ko so mi položili prvorojenko v naročje, da sem ji dala prvokrat materinski poljub, izraz poprej nepoznane ljubezni, ki jo občuti samo mati. Hčerkica je bila podobna očetu, pa mu nisem zavidala, saj je bil tako srečen in se je prvokrat zavedel svoje velike časti kot oče. Nesli so mu poveljico, pa jo je ves blažen dasi nekoliko nespretno sprejel na svoje roke. Gledal je nepremično to malo bitje, ki je zvedavo odpiralo svoje velike očke. S krepko roko seže po drobčkani rokici, pa jo dvigne rahlo in potegne oprezno od čela do oprsja in napravi prvokrat križek nad prvorojenko z željo, naj bi jo spremljal božji blagoslov. To preprosto znamenje mi je bilo srečno zatrdilo, da se otročičev oče zaveda krščanskega očetovstva, ki jamči za dobro vzgojo. To prvo prekrižanje je izražalo tudi njegovo voljo, da hoče svoj zarod vzgajati za otroštvo božje.

Samo ena senca je motila najino veselje, in ta senca mi je ostala kot trajna motnja in očitek v spominu: iz obzira na botro je bil krst preložen. Šele 13. februarja je postala

M. Laach

Sv. Neža

naša ljubljenska po sv. krstu otrok božji. Dasi je bila ta slovesnost omračena zaradi smrti moje sestre, sem vendarle čutila nepopisno srečo, ko je pošropila krstna voda glavico naše Marije Klotilde. Skrivaj sem polna spoštovanja pritisnila ustnice na krščensko, ko sem ji natikala belo krstno čepico.

Dali smo ji ime Marija in jo vso izročili ljubi nebeški Materi. Kmalu sem jo mogla še posebej posvetiti prečisti Devici: zgodilo se je to 25. marca, na praznik Marijinega oznanjenja in sicer po duhovniku, ki je blagoslovil najino zakonsko zvezo. Takrat pač nisem slutila, kako bo Marija s svojo roko zaščitila Njej posvečeno dekletce.

Pridevek »Marija« so imeli otroci, dečki in deklince, vseh zadnjih rodov v moževi, kakor tudi v moji družini. Presveta Devica Marija je bila res izvoljena mati in kraljica naših družin. In lahko rečem, da nas je Marija rešila očitne nevernosti kmalu po rojstvu naše Klotilde. V stanovanjski sobi so se nekoč najbrž zaradi slabe peči razvijali strupeni plini. Zibka naše male je stala nekaj metrov od peči zraven moje postelje. Vendar se nam ni nič zgo-

Kapelica v Banneux (Belgija)

(Gl. dopis str. 21.)

dilo. Zavedala pa sem se, kako velika odgovornost je bila na meni, ko smo odlašali s krstom. Ko bi le vsi krščanski starši tudi po mestih s krstom svojih otročičev dovolj pohiteli!

Življenje ljubega otročiča je bilo že v nežnih letih dovolj razorano. V desetih letih je Klotilda prestala prav mnogo trpega in občutnega trpljenja: ko je izbruhnila svetovna vojna, ko se je bilo treba seliti iz kraja v kraj, ko se je tudi oče moral odriniti na bojišče, ko se je

bila tako mirnega značaja. Po cele ure se je sama igrala in zabavala, da je imela le kako malenkost pri roki. Nadleže ni delala nobene ne ponoči ne podnevi. Le nekoliko neokretna in do nervoznosti počasna je bila. Ali naj ji ta okvara ostane vse življenje? Večkrat sem premišljevala, če je znabiti ta okornost kaj v zvezi z njenim čutom za red in snago, ali pa s tem, da se je že prav zgodaj ustavljala vsaki nepriložni ali boleštni stvari. Kar smešno je bilo videti, kako je ogledovala in preskuševala

N. Menghino

Rim, cerkev sv. Luke

Sv. Martina

morala ločiti od staršev in iti tako rekoč v pregnanstvo, ko je okušala neprilike begunstva... Imela je prilike dovolj, da se je utrjevala; razodevala je pa kmalu že po zunanosti neko ustaljeno, izčiščeno dozorelost, ki je z njo zakrivala žalost ter prevzemala junaško in mirnodušno vse odpovedi.

Otročičev prvi nasmešek je napovedoval, da bo tudi v poznejši dobi resnega značaja. »Papá« je bila prva beseda, ki jo je izustila. Z enajstim mesecem je že sama stopicala; zato nas je zaskrbelo, ko se je naenkrat pojavil zastoj. Čitala sem nad otrokom sveti evangelij, kakor je pri nas pobožna navada; čez nekaj tednov se je Klotilda zopet osrčila; jela je sama tekati in se igrati skrivanico s pestunjo.

Nekaj dni nato se je v našo družinico vselil nov gost, prav za prav gostinja. Klotilda je dobila sestrico, ki ji je prevzela prostor v zibki. Da popravimo zamudo pri prvem otroku, smo dali Marijo Kristino koj drugi dan krstiti.

Klotilda je bila brez pridržka srečna; o kakšnem ljubosumju ni bilo ne duha ne sluha. S starejšo nismo imeli prav nič težav, ko je

vsak prostor, kamor naj bi morala sestiti, če je dovolj snažen in trden.

Takrat smo stanovali na brežini Seine in doživeli ono strašno povodenj (1910), ki je na dveletnega otroka napravila tako silen vtis, da onih dni ni nikdar pozabila.

Koncem tega leta nas je Bog obdaril s sinčkom, ki smo ga tako željno pričakovali. To je bilo veselja, pa tudi novih skrbi. Bil je tako nežen in majcen, da je njegova »velika« sestra napravila poniževalno sodbo: »Tako droben je, kakor moja punčika« (igračka). Ta mali bratec, ki ga je Klotilda tako rada imela, da ga je kar venomer od blizu opazovala in ga z veseljem uspavala, — pa tudi njena sestra, sta bila kakor iz nebes izprošena in izposojena angela.

Pa se je prikradla brezsrčna bolezen, ki je v treh dneh uničila nežno telesce. Po dveh mesecih nato je bila pa po nezgodi iztrgana iz družine še tudi Kristinca. Bilo ji je 14 mesecev. Polna živahnosti je še malo poprej vriskala s ptičicami kakor za stavo. V belini je počivalo njeno telesce na posteljici; bel venček ji je ovijal sklenjene prstke; lepe oči so

bile napol zaprte, kakor bi samo brezskrbno dremala.

Rada bi, da bi se naša Klotilda svojega bratca in sestrice spominjala vse dni. Ogledovala je zibko, kjer je počival mrtev bratec Ludovik, ne da bi še kaj umevala o drugem svetu. Ko smo ji čez dva meseca razložili, da je ljubi Bog poklical k sebi tudi Kristinco, jo je obšla slutnja velike skrivnosti, kar se je odražalo v njenem začudenju in prisiljenem nasmešku, ki je mejil na turobno. S spoštljivo radovednostjo je stopila k mrtvaškemu odru, prav bojazljivo zašepetnila: »Mati, pa Kristinca ne spi samo?« Gledala je solze, opazovala to skrivnostno prihajanje in odhajanje; črna oblekca je bila kakor senca v soncu mladega življenja... Ne vem pa, če sem prav ravnala ali ne? nič ji nisem povedala o pretresljivosti smrti in groba.

Bratec in sestra sta bila zanjo pri dobrem Očetu v nebesih; in če sva šli na pokojišče, je bil zanjo tu lep vrt, kjer se Kristinca in Ludovik z božjim Detetom igrata. Umevala je pa vendarle, da sta odšla in se več ne vrnefa, in čutila je pri tem bolest, ki je napravila razor v njeni duši.

Po teh poskušnjah, ki so se tako urno vrstile, se je vsa sila moje ljubezni osredotočila na preostalo hčerkico. Svojo nalogo do nje sem prav razumela. Pod navidezno hladnostjo njene čudi sem morala poiskati skrito iskro in jo sprožiti. Vzrok zunanje hladnosti je bila le prevelika plahost in boječe zadrževanje čuvstev. Ni bilo dolgo, pa je prodrla ne le skrita iskra, marveč cel plamen, pa je s svojo prijetno nedolžnostjo, jasnostjo in vedrino vse osrečevala, katere je vzljubila. Bila je kakor rodovitna njiva, pokrita mimogrede z mrzlim snegom, ki se pa o prvem pomladanskem soncu ogreje in vzbudi.

Občestvo življenja je tako prevzelo najini

Veliki Sv. Bernard pozimi

(Gl. pesem „Mala Roža“.)

duši, da sva se v vsem globoko umevali. Skupno trpljenje ob vojni, ki nam je bila prisojena, je to najino zvezo utrdilo tako, da sem ob uri bridke ločitve od nje mogla zaklicati: »Ni samo meso od mojega mesa, marveč duša od moje duše.«

(Dalje.)

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Križem Švice potuje ženevski župnik Carrier in pridiguje po vseh večjih krajih o katoliškem tisku in časopisju, ki mu sedanja gospodarska stiska izpodmika tla. Carrier pojasnjuje poslušalcem, kako važno nalogo imajo katoličani, da vzdržujejo na višku dobre katoliške dnevnike. Njegove besede izzvene v opomin: »Katoličan! Kupi, naroči svoj katoliški list, da tako pomagaš spravljati skupaj kapital, ki je nujno potreben za vzdrževanje in spopolnitev dnevnika. Dva milijona frankov razdajo švicarski katoličani letno za tako zvano »nepriistransko« in nasprotno

časopisje. Ta svota bi zadostovala, da bi si ustvarili velik, izborno urejevan dnevnik.« Ob sklepu poziva župnik Carrier vse, osobito pa starše, naj odslej oskrbe in naroče za svoje družine samo katoliški dnevnik. —

Znamenit obisk. Med tujci, ki jih je nedavno sprejel v avdienci papež Pij XI., je bilo tudi osem anglikanskih duhovnikov pod vodstvom Fynes-Glinton-a, župnika v Londonu. Ta duhovnik (anglikansko-protestantske vere) je izjavil, da so prišli (on in tovariši) v Rim na grob prvakov-apostolov molit, da bi se anglikanska cerkev zopet zedinila in spravila z Ri-

mom. Dostavil je doslovno: »Papež nas je sprejel v posebni avdienci; bil je do nas jako ljubezniv. Ta obisk je spomina vreden. Z novim pogumom in z zaupanjem na končni uspeh gremo zopet na delo.«

V Rimu so se sešli — k skupnim duhovnim vajam duhovniki, ki oskrbujejo dušno pastirstvo med katoliškimi ruskimi izseljenci križem sveta. Prišlo je 14 duhovnikov, ki so vsi vzhodnega obreda, in dva profesorja. Vsi so

in samostanov. Vlada je zadala smrtni udarec šolstvu, ko je odstranila redovne osebe. 700 tisoč otrok je bilo namah brez pouka in brez učiteljev.

Med tem so se pa katoličani opomogli in popravili, kar so poprej zamudili: ustanovili so novo ljudsko zvezo »Accion Popular«, ki jo vodi mlad, neustrašen in navdušen katoličan (Gil Robles); širiti so jeli katoliško časopisje. Mesece so se pripravljali

Redovniki rešujejo z bernardinskimi psi ponesrečence iz sneženih zametov

konvertiti (spreobrnjenci). Duhovne vaje je vodil pred praznikom Kristusa Kralja znani administrator mohilevske nadškofije, škof Boleslav Sloskan, ki je trpel 6 let v ruskem pregnanstvu kot jetnik. Ob sklepu so imeli v ruskem kolegu skupno slovesno sveto mašo po vzhodnem obredu, ki jo je opravil škof Czarneckij. Sodarovali so tudi vsi duhovniki, ki so se udeležili duhovnih vaj. Taka skupna daritev je le redko dovoljena (n. pr. pri posvečenju novomašnikov in škofov). Predešen so se udeleženci razšli na vse strani, so bili še sprejeti od papeža v avdienci. Ker so ti duhovniki revni in brez posebnih dohodkov, je poskrbel za kritje stroškov sveti Oče sam,

Temeljit obračun. Ko so na Španškem 12. aprila l. 1931 proglasili republiko in se je kralj umaknil, so se pulili za plen liberalci, socialisti, komunisti, sindikalisti, anarhisti. Edini so bili ti ljudje zgolj v borbi proti Cerkvi. Vlada je razpustila redovne družbe, pregnjala škofove in duhovnike, zaplenjala cerkveno premoženje. Nje zastopniki med ljudstvom so se izkazali v divjem pokončevanju cerkva

na volitve. Ker je volitve imela v rokah dose-danja vlada, je bilo katoličanom volilno delo, uporaba zračnih letal in poročanje po Radio-oddajnih postajah oteženo. Katoličani so segli po malih zrakoplovih, ki so se v primerni višini razpočili in posvetili v bengalični luči ter metali iz sebe tisoče listkov z imeni katoliških kandidatov. Razdelili so milijone letakov s potrebnimi pojasnili. Na dan volitve so bile pa tudi cerkve napolnjene vernih molilcev, ki so odločilno bitko priporočali Bogu. In pravo špansko ljudstvo je priborilo veliko zmago. Desničarske stranke (katoličani) so takoj prvi dan dobile 180 poslancev, dočim so levičarske stranke ohranile samo 100 postojank. Socialisti so izgubili od 174 mandatov 130. K lepi zmagi je mnogo pripomgolo tudi ženstvo, ki je to pot šlo prvič na volišče.

Prva sveta maša v zračnem letalu. Na praznik Kristusa Kralja se je vračal prokurator francoskih misijonov na Vzhodu v Pariz. Uporabil je zračno letalo, ki vozi med Saigon-om in Marseille-m. Dobil je dovoljenje, da je mogel nad morjem v višini nad Korint-

skim zalivom in nad Patrasom opraviti sveto mašo. To je pač prva sveta daritev v aeroplanu.

10.—14. oktobra 1934. Mednarodni evharistični kongres (32. po številu) bo prihodnje leto, kakor že javljeno, v glavnem mestu Argentine, v Buenos Airesu. Velika manifestacija katoliškega življenja je določena z a p o m l a d, ki je pa tam na jugu meseca septembra. Kongresni dnevi so nastavljeni v času od 10.—14. oktobra 1934, ko se praznuje spomin in obletnica najdenja Amerike po Kristofu Kolumbu (12. oktobra). Že sedaj ima pripravljani odbor polno dela. Začetek teh priprav je bil že 19. marca, na praznik sv. Jozefa, in sicer s skupno molitvijo po vsi Argentinini. Vse ljudstvo je prosilo, da bi se to slavlje srečno pripravilo in blagoslojno izvršilo. Odboru za pripravo je odkazana velika hiša v najbolj živahni ulici glavnega mesta. Odseki poslušajo po vseh škofijah.

»**Povišanje svetega križa.**« Tudi češčenje križa Kristusovega se bo vsled 1900 letnega jubileja dvignilo in povečalo. Pobožni Tirolci so postavili na vrhu jako strmega sneznika, ki mu pravijo Wildspitze (3789 m), velik križ. Visok je 5 m, širok pa 2.20 m. Nič manj ko 14 gorskih vodnikov je bilo treba, da so ga po mnogih naporih spravili na določeno mesto. Blagoslov je izvršil prelat Drasel.

Obtožba boljševizma. Na kongresu v proslavo Kristusa Kralja v mestu Mainzju je zaključil svoj govor ruski profesor Pusinov takole:

»Molimo za ubogo Rusijo! Obtožujem boljševizem, kajti uničil nam je našo visoko kulturo, pokončal je naše slovstvo, našo umetnost, našo znanost, naše gledišče. Moril je naše razumništvo, naše meščanstvo; mori prav v teh dneh ruskega kmeta. Zadušil je vse versko življenje, porušil naše cerkve in hiše božje. Pokladam svojo pritožbo pred noge Kristusa Kralja in zaupam, da jo bo neskončno pravični Bog uslišal in da bo boljševizem zaustavil.«

Sprejem v katoliško Cerkev. Polkovnik Horace a. Mann, predsednik republ. narodnega odbora za ameriške južne dežele, ki se je l. 1928 ob volitvah za prezidenta boril proti katoliškemu kandidatu Al Smithu, je v New Yorku prestopil s svojo ženo v katoliško Cerkev. Svojemu nekdanjemu nasprotniku je poslal ob tej priliki prisrčno brzojavno čestitko tudi Al Smith sam.

Bernardka — svetnica! Veličastna slovesnost je bila združena s preteklim praznovanjem Marijinega brezmadežnega spočetja v vatikanski baziliki sv. Petra v Rimu (8. decembra 1933). Ta dan je bila prištetja med svete b. l. Bernardka Soubirous (izg. Su-

birú), ona od Boga izvoljena, preprosta in skromna deklica, ki je bila čudovito odlikovana, da se ji je v času od 11. februarja pa do 16. julija 1858 opetovano Marija prikazala in ji tudi razodela, da je »Brezmadežno spočeta«. Po 75. letih, odkar je zaslovel Lurd in se je z Brezmadežno vred spoštljivo omenjalo ime Bernardke — je okronana sedaj ta presrečna deklica s častjo in odliko svetnice božje.

Bernardka (Bernardette) kot poznejša članica v redovni hiši v Neversu: Marija Bernarda, se je rodila 7. jan. 1844 v Lurdu, umrla pa je 16. aprila 1879 v Neversu, kjer je bivala od leta 1866 pri sestrah ljubezni in krščanskega poučevanja. Meseca oktobra 1908 so odprli njen grob in zaključili razpravo o beatifikaciji.

V samostanu se je docela zavedala, da ji Bog ni podelil posebne razumnosti in odličnih zmožnosti; spolnjevala je vestno svoja stanovska opravila, ne da bi si prilaščevala kakšne prednosti pred drugimi. Tudi samostan je imel biti zanjo križev pot, ki je po njem voljno, potrpežljivo in z iskreno željo po popolnosti hodila. To vzorno samostansko življenje je bilo povod za svetniški proces, ne pa v prvi vrsti prikazovanje Marijino.

Za zadnjo slavnost svetniškega proglašenja so se vršile ves mesec november velike priprave. Francoski katoličani umevajo in uvažujejo pomen te odlike in so se zato v častnem številu udeležili izrednega praznovanja v Rimu. — V Lurdu se je pa osnoval odbor, ki bo sveti Bernardki dal postaviti lep spomenik iz bron ob vhodu v mesto.

Težki časi — tudi v Palestini. Poleg razporov in krvavih pobojev med Arabci in židovskimi priseljenci, ki iščejo v Sv. deželi svoje zatočišče, se čuti precejšnje pomanjkanje zlasti med redovniki, ki oskrbujejo dušno pastirstvo in krščansko vzgojo mladine. Frančiškanski kustos o. Nazarenus Jacopozzi je poslal vsem članom kustodije okrožnico, ki v njej označuje življenje varihov svetih krajev kot mučeništvo. Prisiljeni so na skrajno varčevanje, obenem pa imajo težave z uradništvom angleške oblasti, ki hoče črtati nekdanje pravice posameznih redov.

Ob vznožju Himalaje. Nadškof Perier iz Kalkute je 21. novembra t. l. v zavodu družbe Jezusove v Kurseongu na Himalaji podelil zakrament sv. mašniškega posvečenja 22 jezuitskim bogoslovcem. Novomašniki so po rodu Francozi, Angleži, Italijani, Američani, Belgijci, Indijci, Irci, Maltežani in Soanci. Jezuitski red jih bo poslal na 6 misijonov v Indijo in na Cejlon.

Niso ga poznali. Med 13 duhovniki, ki so bili oproščeni iz suženjstva in ujetništva so-

vjetske Rusije, v zameno za 24 komunistov, je tudi škof msgr. Matulionis. Škofovsko posvečenje je prejel na tistem l. 1929. V zaporih se ni ločil od drugih in ni mogel opravljati ne duhovske ne škofovske službe. Še celo najožjim prijateljem njegovim ni bilo znano, da je škof. V ujetniškem taboru je trpel tri leta; delal je kot težak v ruskih gozdovih. Pred vojno je bil msgr. Matulionis župnik v Petrogradu, kjer je dosegel, da je bila sezidana cerkev na čast presv. Srcu Jezusovemu. L. 1923 je bil z nekaterimi drugimi duhovniki vržen v ječo. Že takrat je imel priliko, da bi se bil mogel umakniti v Litvo, pa se je odločil, da je na tistem izvrševal apostolsko delo v ujetništvu. Sedaj je bil izmenjan. Njegov dohod v Kowno je bil podoben zmagoslavju. Desettisoči so ga pozdravljali kot mučenika in ga obšipali s cvetjem.

Alzacija — središče misijonske vneme. Na misijonskem kongresu v Strassburgu je župnik A. Schmidlin v svojem govoru označil Alzacija kot deželo, ki v vsakem oziru razmerno največ žrtvuje za misijonske namene. Dežela ima 840.000 katoličanov, pa je dala na misijonsko polje enega papeževega delegata, 13 apostolskih vikarjev, 16 apostolskih prefektov, 700 misijonskih duhovnikov, 300 misijonskih bratov, 500 sester, 300 novincev. V 11 šolah vzdržuje 900 pripravnikov za misijonsko službo. Papeževo misijonsko delo je vpeljavano v 720 župnijah.

Svetlika se... Važna točka v dogovoru med Ameriko in Rusijo je tudi zahteva glede verske svobode. Predsednik USA Roosevelt je dobil od sovjetskega zastopnika zagotovilo, da bodo ameriški državljani v sovjetski Rusiji uživali popolno svobodo v verskih zadevah in lahko gradili tudi cerkve. To svobodo bodo lahko izrabili tudi katoličani, ki bodo skrbeli, da se bo okrog njihovih cerkva in središč razvilo živahno versko življenje. »Odrešenik sveta — reši Rusijo!«

Velika dobrotnica misijonov. Dne 2. novembra 1933 je umrla v Elorrio (Biskaja) na Španskem bogata žena: Vittorina de Larrinaga, velika dobrotnica misijonskega gibanja. Podarila je velikanske vsote za katoliške višje dekliske šole na Kitajskem in na Karolinah, zlasti za zidavo novega vzhodnega zavoda v Rimu. Njena miloščina dosega milijone. Skoraj dva milijona pezet je darovala samo za obnovitev knjižnice orientalskega zavoda v Rimu.

Šmarnice v novembru. V južni Ameriki so imeli sedaj pozno pomlad, šmarnično pobožnost pa meseca novembra, ki je po razvoju v naravi podoben našemu majniku. Iz Argentine piše v slovenskem listu, »Na še duhovno življenje«, ki izhaja v Buenos Airesu, bogo-

slovec Vladimir Zmet, tole: »Lujan, to so argentinske Brezje in slavna argentinska božja pot z imenitno baziliko, zidano v gotskem slogu, kakih 70 km zahodno od glavnega argentinskega mesta Buenos Airesa. Nebrojne množice pobožnih romarjev prihajajo v Lujan, posebno v mesecu novembru, ki je na južni zemeljski polobli posebej posvečen Materi božji, tako kakor v Evropi majnik... Kakor dva velikana že od daleč pozdravljata romarje oba po 106 m visoka zvonika z lepo ubranim zvonjenjem...«

Ob 300 letnici obstoja usmiljenih sester bo prišteta med svete ustanoviteljica te največje organizacije ljubezni na svetu: bl. Ludovika de Marilla c. Če vprašamo, kje je vir uspehov, ki jih je dosegla v tako obsežni meri in veličini tekom 300 let ta krasna ustanova usmiljenih sester sv. Vincencija Pavelskega, bo edino pravi odgovor: v globoko umevanem in v dejavnem verskem življenju. V svoji skromnosti in ponižnosti pozabljajo usmiljenke na svojo ugodnost, da se morejo žrtvovati iz ljubezni do Jezusa sreči in blagru bližnjega. Tajna njih uspehov je v tabernaklju, kjer se zvečer zahvaljujejo za trpljenje minulega dne, v jutro pa se s Kristusom združene podajajo na samarijansko delo ljubezni.

40.000 je danes usmiljenih sester, ki žive v službi revežev, betežnikov, ki obiskujejo bolnike, ki se brigajo za osirotele otroke in bde ob bolniških posteljah v 1566 bolnišnicah po vsem svetu. 3655 zavodov so si ustanovile, zgradile in opremile po vseh krajih sveta, da »organizirajo krščansko delo ljubezni«, da tvegajo svoje zdravje za srečo drugih.

Bog daj, da bi vera, upanje, ljubezen, te tri kreposti postale tudi gibalno vsega našega življenja, da bomo kos težkim časom, ki bodo morda še prišli na nas.

»Vsem moram reči, da je jako lepo, če se nazivamo 'kristjani'; vse kaj več pa je, če smo kristjani, zakaj to se pravi pravičnost in krščansko ljubezen udeještvovali...« (Iz govora, ki ga je imel po radiju voditelj španskih katoličanov Gil Robles na večer pred volitvami v državni zbor.)

Izven domovine. V zasebni avdijenci pri papežu so bili sprejeti: kardinal Schulte (Köln), škof Bornwasser (Trier), nadškof Prečan (Olomuc), kard. Sredi (Budapest). — V Berlinu so blagoslovili temeljne kamne za dve novi katoliški cerkvi. — V Parizu je občinski svet dovolil 99.000 frankov za popravo fresko-slikarij v kupoli cerkve vstajenja v predmestju Saint-Honoré. Slike so iz l. 1636. — V Varšavi je kardinal Karkowski posvetil novo cerkev redemptoristov, ki je postavljena na čast angelom varihom.

Isti dan (21. novembra) je bilo posvečeno novo svetišče na čast sv. Krištofu; za to cerkev se je mnogo trudil avtomobilski klub varšavski. — V K a n a d i (Sev. Amerika) je med 10 milijoni prebivalcev 4 milijone 283 tisoč katoličanov. V desetih letih so katoličani napredovali za cel milijon po številu. — Kulturni boj v M e h i k i se še ni polegel. Nedavno so v Mehiki-City zaprli 16 cerkvá, 2 samostana in 6 katoliških šol. — Zadnja povodenj rumene reke na Kitajskem presega vse druge zadnjih 50 let. V misijonskih provincah Honan, Hopeih je 1400 vasi porušenih; v vikarijatu Jen-coufu pa 700. Koliko ljudi je brez strehe! — Najmlajši škof v Italiji je msgr. S a n t i, ki je imenovan za malo škofijo na R e k i (Fiume). Rodil se je 9. dec. 1895. V goriško semenišče je bil sprejet 1. 1914, za mašnika posvečen 1. maja 1918. Po vojni je župnikoval v Poli.

Svetniški proces o bl. Ludoviki M a r i l l a c je zaključen. Kanonizacija je napovedana za prihodnjo pomlad.

Bl. Ludovika Marillac je — kakor znano — soustanoviteljica redovne družine, ki se imenuje »Družba hčerá krščanske ljubezni sv. Vincencija Pavelskega«. Rodila se je v Parizu koncem 16. stoletja. Njen duhovni voditelj je bil sv. Vincencij Pavelski. Umrla je 15. marca 1660. Razprava o beatifikaciji se je začela za časa Leona XIII., dovršila pa za papeža Benedikta XV., dne 9. marca 1920.

Po tem času blaženstva sta dokazana dva čudeža, ki sta se zgodila na njeno priprošnjo, eden v Parizu na usmiljenki s. Tereziji, r. Marija Darracq; drugi pa na usmiljenki s. V e r o n i k i iz družbe hčerá krščanske ljubezni sv. Vinc. P. v Ljubljani. Njeno rodno ime je Agneza Hočevar. Trpela je dolgo vrsto let na pljučni neozdravljivi bolezni. Ko je dokončala devetdnevnicu na čast bl. Marillac, je bila 29. januarja 1926 nenadoma popolnoma zdrava. Sedaj živi v zavodu Marijin dvor pri Radečah.

Čudež je kritično preiskan in potrjen. V Ljubljano je bila odposlana iz Rima posebna komisija. K preiskavi, ki se je vršila pred 4 leti v Ljubljani, je bilo povabljenih več zdravnikov in bogoslovnih veščakov, ki so bili vsi zapriseženi. Po končani preiskavi se ni nič pisalo, dokler ni Rim izjavil, da je bila bolna sestra res čudežno ozdravljena na priprošnjo bl. Ludovike.

Iz naših škofij. Odlikovana sta z naslovom »duhovni svetnik« gg. Jožef Mihalič, župnik v Slivnici, in Anton Ravšl, župnik v Cirkovcih. — Umrli je Janez Vogrin, upokojeni župnik od Sv. Barbare v Halozah. Pokojni je bil skrben dušni pastir, pa se je tudi mnogo udeleževal na gospodarskem polju in

delal za razvoj vinogradništva. R. i. p. l — Za kaplana v Kamnici pri Mariboru je imenovan dr. Anton Terstenjak, ki je dovršil pravkar višje bogoslovne študije v Inostu. — Na srednjih šolah v Ljubljani so imenovani za katehete gg.: dr. Viljem Fajdiga, mestni kaplan v Škofji Loki, Alojzij Košmerlj, stolni vikar v Ljubljani, Jan. Kraljič, kaplan pri Sv. Jakobu v Ljubljani. — Župnija Sodražica je podeljena Fr. Majdiču, župniku v Motniku.

MARIJINE DRUZINE

Kaj se pravi: zajeti duha Marijine kongregacije? Iz poročil o kongregacijskem življenju, ki jih dobivamo v uredništvo, je razvidno, da se skušajo člani naših Marijinih družb dvigniti nad običajno črto verstvene dejavnosti. Kaj takega, kar bi dalo družbi spričevalo, da nje člani v polni meri umevajo bistvo, ustroj in namen kongregacije in da ta namen tudi skušajo dosegati, v sporočilih le izjemoma zasledimo. Posamezniki se pač uveljavljajo kot — rekli bi — stoprocentni družbeniki (družbenice); drugače pa se odraža iz letne bilance: imamo redne shode, skupna sv. obhajila, ki se jih člani povečini udeležujejo. Tudi misijonski, evharistični in olupševalni odseki imajo poročati kaj hvalnega. Gotovo je veselo znamenje, če člani Mar. družb krščansko živijo, če vestno izvršujejo verske dolžnosti, dajejo lep zgled, sodelujejo v prosvetnih društvih in povsod, kjer gre za čast svete Cerkve, za blagor bližnjega. Vendar pa moramo reči, da na splošno v kongregacijskem življenju gremo premalo na globoko. Vsakdanje krščanstvo, srednje dobro versko udejstvovanje še ni znak, da smo zajeli duha kongregacije. O pravih, vzornih kongreganistih beremo, da imajo v dnevnem redu tudi take-le točke: Premišljevanje, vsakdanja sveta maša, pogostno, če možno vsakdanje sv. obhajilo, vsakoletne duhovne vaje, večerno izpraševanje vesti. Vse te in druge verske vaje so izraz notranjega življenja. Trajna notranja zveza z Bogom, življenje iz vere, prava ljubezen do Boga, ki usposablja človeka za žrtve in za delo v slavo bôžjo in svete Cerkve, t. j. kar namerava kongregacija doseči.

Kongregacija hoče tudi a p o s t o l o v, ne samotarjev, skritih molivcev in puščavnikov; to je druga naloga v kongregaciji kot naravna posledica, ki prihaja iz spolnjevanja prvih obveznosti. Pravi kongreganist je in bo posebljena Katoliška akcija, katoliška dejavnost.

Kjer je pa Marijina družba samo zbor tihih, pobožnih vernikov, ki mirno in zase Bogu služijo, — kjer je kongregacija samo

združenje oseb, ki so s svojo srednjo mero verskih vaj že docela zadovoljni, tam ostane tudi Katoliška akcija na mrtvi točki.

V tem je pravo posvečenje Marijinih družabnikov, da smatrajo tudi apostolstvo kot svoj poklic. Lep kos pravega duhovništva je to.

O, ko bi imeli stotine apostolsko vnetih kongregacij, saj bi moralo cveteti krščansko življenje. Vsaka taka kongregacija bi bila kakor zelenica v puščini našega časa!

Devica Marija v Polju. Dne 8. septembra 1933 je bil blagoslovljen prapor fantovske kongregacije. Sicer se tehta vrednost vsakega kongreganista po njegovi veljavi pred Bogom, vendar je ob slovesnih prilikah lepo, če se morejo fantje zbrati tudi pod svojo Marijino zastavo. To stopnjuje našo notranjo odločnost, povzdiguje naše veselje in vabi tudi druge, naj v metežu težkih dni ne ostajajo sami, marveč naj se pridružijo skupnosti, kjer je volja odločnejša, pogum jačji in samozavestna odpornost izdatnejša.

Prapor je ročno delo šolskih sester iz Maribora. Zunanost ni razkošna, pa po skromnosti prirska. Sestre so položile v delo veliko razumevanja in skrbi; zdi se, kakor da še iz prapora diha vsa njih ljubezen do dela v slavo božjo. Za kumico je bila gospa Marija Rösmanova. (Sliko nove zastave bomo natisnili prihodnjič. — Ured.)

Na praznik popoldne je prišel iz Ljubljane dr. Jože Pogačnik in nam je prapor blagoslovil. Pred blagoslovom je imel govor v cerkvi o Mariji, ki naj kakor morska zvezda vodi mladino skozi valove življenja. Poudarjal je blagodejni vpliv kongregacij, ki mladino obvarujejo Bogu in staršem.

8. september je bil za našo fantovsko kongregacijo tudi radi tega pomemben, ker se je s to slovesnostjo prvokrat pokazala v javnosti. Dve leti je na tihem delala in sejala v fantovskih srcih. Marijin blagoslov ni izostal. Pokazali smo, da smo v fari in da se gibljemo. Naj se Marijin blagoslov razliva nad našim delom; naj naše duše plamte v apostolski gorečnosti kot vredni vzori posnemanja!

Sv. Lenart pri Vel. Nedelji. Tekom zadnjega leta moramo beležiti precej napredka v duhovnem življenju, zlasti v prejemanju sv. zakramentov. Predvsem nas veseli, ko vidimo lepo število fantov in množ, zbranih ob prvih nedeljah pri mizi Gospodovi. — Dne 8. septembra je poteklo eno leto, odkar je ustanovljena Marijina družba za dekleta. Ta nam je v ponos in veselje. Ko bi le vsa dekleta hotela umevati, koliko tolažbe doživi mlad človek, ki se odloči, da se v kongregaciji trajno drži gesla: »Vse z Marijo — in kakor Marija!« Seveda to geslo izklju-

čuje ono nevarno gostilniško zabavo, ki se vrši po taktu godbe večinoma v grešnem ozračju slabe tovarišije in alkoholnega vpliva.

Članice se prve petke posvečujejo božjemu Ženinu pri obhajilni mizi. Želeti bi bilo, da bi se pogostno sveto obhajilo še bolj ojačilo in vdomačilo; saj le pri Jezusu prejemamo življenje milosti in dovolj moči za hude boje, ki nam jih povzroča satan in grešni svet.

Da se vnema za vse dobro v nas okrepi, prebirajmo skrbno naš list »Bogoljub«, ki nam je prijatelj, svetovalec in vodnik. Poskrbimo, da se bo število »Bogoljuba« v novem letu znatno povečalo!

Marijinim družbam sporočamo, da je igra za dekliške vloge »Marija iz Magdale« že izšla. Cena 6 Din. Pravico do vprizoritve dobe oni, ki kupijo vsaj pet izvodov.

»Molitve za Marijino družbo pri shodih in skupnih sv. obhajilih« so tudi dotiskane. Obsegajo 20 strani. Izdali smo jih zato, da bi lahko vsi imeli v rokah tiskano besedilo in tako res lepo molili. Ceno smo nastavili kar mogoče nizko; 1 izvod stane 75 par. Naroča se v Pisarni Marijinih družb, Ljudski dom, Ljubljana.

OPAZOVANJA

Nenavadni dogodki. Afriški misijonar br. lazarist Anton Kramberger (doma iz Doliča, Sv. Vrban pri Ptujju) sporoča uredništvu, da je 11. septembra 1933 odpotoval preko Trsta, Milana v Pariz, kjer se je mudil v materni hiši sv. Lazarja. Od tam se je odpeljal v Liège (Lüttich) v Belgiji, kjer se je pripravil za daljno pot v Belgijski Kongo v Afriki. V pismu dostavlja: »Tu so mi pripovedovali naši gosposdje tudi o kraju Banneux, kjer se je v času od 15. januarja do 2. marca 1933 prikazovala Brezmadežna neki revni deklici Marjeti Beco (Beko). Ker me je vsa stvar zanimala, sem sklenil, da grem tudi sam pogledat. Kraj Banneux je oddaljen 24 km od mesta Lüttich (Liège) na planoti proti Nemčiji. Je to revna kmečka vasica z majhno cerkvico. Večina prebivalcev pripada delavskemu stanu. Po mišljenju so pa bolj socialisti. Prišedši v vas sem šel najprej v cerkev, da pozdravim Zveličarja. Na stranskem oltarju opazim čudovito lepo sliko Brezmadežne z napisom v francoščini »Jaz sem devica ubogih«. (Sliko glej na strani 11.) V cerkvi je bil tuj duhovnik, ki ga je tudi prignala radovednost, da bi videl kraj, kjer se je (po zatrdilu) prikazovala Brezmadežna. Z njim sem jo krenil na mesto prikazovanja. Na tem kraju je stanovala v preprosti hišici družina ubogega delavca s 7 otroki. Zraven hiše je prostor, ki si ga je izbrala Marija, kakor zatrjujejo domačini. Na kraju

samem je sedaj kapelica, kakor jo kaže priložena sličica. Obiskal sem tudi družino Beco. Marjetice ni bilo doma. Njeni mlajši bratci in sestrice so se igrali v snažnem, a revnem stanovanju.

Ob cesti, 200 korakov naprej, je studenček, kamor je po zatrdilu peljala Brezmadežna Marjetko. Tam ji je rekla: »Ta studenec je prihranjen zame in za uboge bolnike vseh narodov.«

Ker sem imel s seboj foto-prastroj, sem nameraval vse te zanimivosti naslikati. Toda komaj sem ga vzel v roke, že stopi k meni neki gospod z belo-rumenim trakom na rokavu, pa me vpraša, če imam pismeno dovoljenje. Molčal sem in spravil aparat v žep. Kapelico sem pa skrivaj vendarle vzel na muho... Priporočite me vsem čitateljem »Bogoljuba« v molitev.« — Misijonar se je odpeljal 17. novembra iz Antwerpna v Kongo.

Iz tega dopisa je razvidno, da je v Belgiji, v škofiji Namur več krajev, ki so pozorišča nenavadnih dogodkov. O Beauraingu smo že v lanskem letniku poročali, kar so pisali časopisi, da je bilo tam pet otrok deleznih 30 krat posebnih vizij, (prikazovanj) in sicer v času od 29. nov. 1932 do 4. jan. 1933. (Glej »Bogoljub« št. 3, str. 69.) Pristavili smo, da objavljamo te novice kot kronisti, ne da bi jim pripisovali gotovost in nadnaravno veljavnost, dokler Cerkev ne izreče svoje sodbe. Dejstvo je, da romajo v Beauraing ogromne množice naroda, da je veliko težko bolnih oseb hipoma ozdravelo, da je zbranih že tri milijone frankov za zidavo nove cerkve na mestu prikazovanj. Dne 5. avg. (Marija Snežna) je bilo zbranih v Beauraingu 200.000 romarjev. O dogodkih v Banneux-u doslej še niso veliko pisali.

Ker se poročila o čudovitih prikazovanjih v Beauraingu, Banneux-u in drugih krajih Belgije množe, so belgijski škofje v skupnem razglasu to-le sporočili:

1. Ne sme se ne trditi ne sprejeti, da je cerkvena gosposka naravnost ali nenaravnost doslej tako zvana prikazovanja priznala.

2. Duhovniki so dolžni vernike opozoriti, naj bodo previdni in naj se ne prena glijo v presoji teh poročil, prav kakor je previdna sveta Cerkev sama. Ni dovoljeno, da bi se dogodki, pa naj se zde še tako čudoviti, označevali kot nadnaravni, dokler se to z gotovostjo ne dožene.

3. Brez škofovskega dovoljenja ne smejo duhovniki ne prirejati ne voditi romarskih potovanj v omenjene kraje.

4. Objave in spisi o teh dogodkih se smatrajo le kot osebno mnenje pisateljev, četudi so bili predloženi cerkveni cenzuri, kakor je ukazano po kan. 1385, § 1, št. 2.

Mikavno vprašanje. Amer. list »Queen's Work« je razposlal med drugim vprašanje: »Kakšna mora biti ženska, ki jo hočete v zakon?« — Odgovori so zanimivi in odkrivajo vpogled v nazore katoliške akademske mladine v Ameriki.

Največ odgovorov je bilo takih, da so slikali podobo v zornice žene; deloma so bili stvarni, deloma domišljavo pretirani, pa tudi hudomušni; malo jih je bilo drzno-zasmehljivih. Skoraj brez izjeme se je zahtevalo, da mora biti bodoča žena katoličanka. (Ne pozabiti, da je v Ameriki več protestantov in drugovercev, nego katoličanov.) Splošno se vidi iz odgovorov, da moška mladina še ni izgubila vere v žensko krepost.

Poglejmo posamezne zahteve:

Eden hoče »skromnost v obleki, v zunanjosti in v nastopu«. — »Jaz bi volil značajno mladenko, ki ima zmisel za čistočo« — je zapisal drugi. Tretji pravi: »Krepostna, skromna, nežna mora biti in taka, ki se z ljubavjo ni nikdar igračkala.« — »Hočem ženo,« zahteva neki visokošolec, »ki ima spoštovanje do sebe; iz tega lahko sklepam, kako se bo v sožitju z menoj obnašala.« Skoraj soglasno odklanjajo vsi, da bi bodoča žena pušila tobakov dim ali da bi uživala alkoholne pijače. Še celo s poudarkom so nekateri zapisali izjavo: »Studi se mi dekle, ki puši in uživa alkoholne pijače.«

Deloma si volijo katol. vseučiliščniki v Ameriki v odgovorih »moderna« dekleta. Beseda »moderno deklet« pomeni pri njih tako mladenko, ki je zmogućna, da stopi v življenje brez strahu, odločno in možato, junaško in modro. »Predvsem pa mora otroke rada imeti in mora biti moževa nedeljiva lastnina od dneva poroke pa do onega trenutka, ko si smrt svoje pravice uveljavi.«

RAZNO

Svetovna molitvena osmina. Že leta 1908 je urednik anglikanskega lista (»Svetilka«) priporočal, naj bi vsi čitatelji vsako leto od 18. do 25. januarja (Sv. Petra stol — spreobrnjenje Pavla) opravljali molitve za versko edinstvo med kristjani. Mnogo katoličanov se je koj pridružilo. Po dveh letih je omenjeni urednik P. Paul in vsa »družba zadoščevanja«, ki jo je ustanovil, prestopila v katoliško Cerkev. Leta 1909 je to »molitveno osmino« odobril in blagoslovil papež Pij X., škofje so jo priporočali. Leta 1916 se je papež Benedikt v posebnem pismu zavzel zanjo ter dovolil popolni odpustek vsem, ki se je udeležujejo.

Ta osmina molitve se bo obnovila tudi letos. Naj bi postala viharni klic vsega krščanstva: »Gospod, stori, da bomo eno!« S to po-

božnostjo hočemo doseči, da se uresniči srčna želja Jezusa, ki je ob slovesu pri zadnji večerji k nebeškemu Očetu takole molil: »A ne prosim samo zanje, ampak tudi za tiste, ki bodo po njih besedi v me verovali, da bodo vsi eno, kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bodo tudi oni v nama eno, da bo svet veroval, da si me ti poslal...« (Jan 17. 20.)

Ne pozabite na bratovščino svete Družine! V nedeljo, 7. jan., poromajte vsi v duhu v Nazaret! Po vestnost in voljnost k božjemu Otroku, po ponižnost in potrpežljivost k božji Materi, po delavnost in skrbljivost k božjemu Oskrbniku. Znabiti visi pri vas doma ali že tudi v cerkvi podoba sv. Družine: hišni gospodarji in gospodinje, posvetite ta dan svoje družine sv. Družini nazareški! In če se še niste, zglasite se to nedeljo pri svojem župniku, naj vas vpiše v bratovščino sv. Družine — gotovo je ustanovljena že tudi v vaši župniji. To bo v sveto božično veselje ne le vašemu dušnemu pastirju, ampak tudi Jezusu, Mariji in Jožefu, ki tako žele rešiti vse krščanske družine iz duševnih in telesnih stisk današnjih dni.

Karitativno polje je sila obsežno. Dela tu nikoli ne zmanjka. Kos ledine na tem polju je prevzelo tudi »Društvo za varstvo deklet« (Kolodvorski misijon) v Ljubljani. Že enkrat smo z daljšim pojasnilom priporočili to človekoljubno napravo in ne brez uspeha. Kot izredni člani so se prijavile nekatere kongregacije. (Letna članarina 15 Din). Morebiti bodo mogle posnemati še druge. Sedež društva: Ljubljana, Masarykova 12.

V Domu duhovnih vaj na Mali Loki bodo za dekleta duhovne vaje od 20. do 24. januarja. Če se še niste odločili, se kmalu odločite in svoj prihod prijavite. Novo leto s prenovljenim dušnim življenjem! Pišite na naslov: **Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.**

DOBRE KNJIGE.

Kaj pomeni rečenica »Sentire cum Ecclesia« — »Misliti in čutiti s Cerkvijo«, je temeljito obrazložil prof. dr. A. Zupan v knjižici, ki ima prav ta naslov. Razprava hoče pojasniti, kakšnega mišljenja in življenja mora biti apostol v službi Katoliške akcije. — Cena knjižici 2 Din, za dijake 1 dinar. Dobi se v knjigarnah in v pisarni K. A., Ljubljana, Miklošičeva 7.

Goriška Mohorjeva družba je za l. 1934 dala svojim članom ta-le književni dar:

1. **Svetoletni koledar** za l. 1934.
2. **Živi ogenj.** Življenje papeža Pija X.
3. France Bevk: **Kozorog.**
4. **Rožencvet: Leteče copate.** Zvezek izvernih pravljic.
5. **Protí novim svetovom.** Zgodovinska črtica o velikih odkritjih okoli l. 1500.

Vse knjige so pisane v poljudnem tonu in imajo namen utrjevati kraljestvo božje na zemlji. Posebno smo Mohorjevi družbi hvaležni za življe-

njepis velikega papeža Pija X. Udina znaša za Italijo šest lir, za Jugoslavijo 30 Din, ki se lahko plačajo na račun št. 20.446 pri Poštni hranilnici v Ljubljani.

Koroške uganke in popevke. Zbral Vinko Möndendorfer, ilustriral Joža Vokač. Mohorjeve knjižnice 61. zvezek.

Ta res lična knjižica bo močno razveselila našo mladino, pa tudi starejšim bo všeč. Kot darilo za božičnico in druge podobne prilike bo močno nahvalo prišla. Cena 12, 16 in 20 Din po različnosti vezave. Mohorjani jo dobe 25% ceneje, če jo naroče pri družbi v Celju. Dobi se pa v vseh knjigarnah.

ODGOVORI.

P. K.: Vsled razmer prisiljen se mislim naseliti v Južni Srbiji in sicer v okolici Veles-a. Ker tu ne biva stalno katol. duhovnik, bi ne mogel zadostiti svoji verski dolžnosti vsako nedeljo. Vprašam: Če ni grešno, ako se naselim v takem kraju, namesto v kraju, kjer bi mogel izvrševati verske dolžnosti?

Ako so gospodarske prilike v prvonavedenem kraju le malo boljše kot v drugem, kjer je v verskem oziru za katoličane preskrbljeno, se je treba držati drugega kraja. — Ako pa bi bila velika verjetnost, da bi na kraju, kjer so verske razmere sicer urejene, ne mogli izhajati, pa imate resno voljo, čuvati svojo vero in spolnjevati svoje verske obveznosti, kolikor možno, bi si mogli izbrati versko manj urejeno naselbino.

(Glede vprašanja, ki ga tu ne natisnemo, si ni treba delati vesti. Se težko prepreči.)

Ali je veljavna molitev, ki jo zdrav človek opravi v postelji, ali sedeč na stolu, v klopi, med delom.

O veljavnosti ni dvoma. Če pa pomislimo, da se v molitvi z Bogom pogovarjamo, bomo na jasnem, da je najbolj primerno, ako opravljamo svoje molitve klečé ali stojé. Tudi v klopi sedeti in moliti — še ni neprimerno. Če pa ima človek pаметen razlog, molitev lahko tudi v postelji opravi (če n. pr. ponoči ne more spati, če je zelo utrujen in podobno).

ZAHVALE.

Jugovic Ivana, Godešič, se zahvaljuje † škofu Slomšku, presv. Srcu J. in Mariji Pomagaj na Brezjah za uslišano prošnjo. — Zahvaljujem se presv. Srcu J. in M. za več uslišanih prošenj. Bezgovšek Antonija. — A. Š., Šk. Loka: se zahv. Mariji Pom., sv. Srcu J., † škofu Slomšku, dušam v vica in vsem svetnikom za redovni poklic in dr. milosti. — A. Čadež se zahvaljuje sv. Antonu P., sv. Jožefu in sv. Mali Cvetki, da se je neka zadeva povoljno rešila. — M. K. se zahv. Mariji Pom. in sv. Erazmu za rešitev iz težke bolezn. — F. K. se zahvaljuje dušam in † Marjeti Sinclair za ozdravljenje roke in za dvakratno pomoč v časnikih. — Anton Plesnik iz Solčave se zahvaljuje za uslišano prošnjo v težki zadevi Mariji Devici Snežni, presv. Srcu Jez., sv. Jožefu, sv. Tereziji Deteta Jezusa in presv. Trojici. — J. C. se zahv. Mariji, presv. Srcu J., in vsem svojim zaščitnikom za dobre uspehe, za pomoč v težki dušni zadevi in za ozdravitev. — S. N. A. se zahv. sv. Mali Tereziji za uslišano prošnjo.

PROŠNJE.

J. Iv. G. se priporoča sv. Srcu J., Mariji Pom., sv. Mali Cvetki za pomoč v raznih zadevah. — J. C. prosi presv. Srce J. in M. in vse svoje nebeške zaščitnike za ozdravitev težke duš. bolezn. svojega brata in za dosego novega poklica.

Ostanimo zvesti!

Kako srečni bi bili, ako bi mogli vzklikniti, kakor kapitularni vikar dr. Steinmann v Berlinu, ki je zapisal v svojem oklicu za naročbo katoliških časopisov tudi to-le ugotovitev: »Četudi se našim katoliškim listom (v Nemčiji) ni treba več boriti proti marksizmu in boljševizmu in za svobodo Cerkve, ima vendar še vedno zelo važno in lepo nalogo, da dviga versko, duhovno in kulturno življenje, in da s tem življenjem katoliško ljudstvo čimdalje bolj seznanja.« Pri nas je obseg borbenega polja, kjer mora katoliški časopis vihteti kopje, še nezmanjšán, če ne še povečan. Ko je judovsko ljudstvo po vrnitvi iz babilonske sužnosti gradilo obzidje okrog Jeruzalema, pa so ga ovirali Samarijani, je ljudstvo »z eno roko delalo, z drugo pa držalo meč«, tako mora tudi katoliški časopis z ene strani ili v boj zoper zmote, zablode in zoper protivnike sv. Cerkve, z druge strani pa graditi, utrjevati krščansko življenje, plemenititi srca, vzgajati in pripravljati vernike za nadnaravno življenje.

Koliko naših ljudi zabrede v površnost in mlačnost, koliko jih je, ki izgube vso vernost, zlasti če pridejo v tujino, ali pa se ne zmenijo več za verske zadeve, ker so v verskih stvarih preplitvi, ker vcrske nauke in resnice premalo poznajo, ker po izstopu iz vsakdanje šole še to malo, kar so slišali, pozabijo. Česar človek ne pozna, tega tudi ne ceni in ceniti ne more. Kako potrebno je torej, da si v šoli priučene resnice večkrat osvežimo, da se v njih izpopolnjujemo, da jih globlje spoznavamo in umevamo, da jih pretvarjamo v življenje. V to nam pa pomaga zvesto poslušanje božje besede in čitanje krščanskih, nabožnih časopisov. Samo nedeljska pridiga danes ne zadostuje več. Katoliški časopis dopolnjuje versko izobrazbo, ker goji svetovno katoliško naziranje, ker predočuje vernikom vse življenje in delovanje svete Cerkve, ker daje pojasnila o katoliškem duhovnem življenju, o delu svete Cerkve na znanstvenem polju, na torišču umetnosti, na misijonstvu.

Katoliški časopis ne služi politiki ali strankarstvu, pač pa pomaga zidati na obnovi krščanske domovine. Dober, zares krščanski

list je torej za vsako družino — če si še prilačuje krščanski značaj — neobhodno potreben. Zato pa kličemo ob novem letu: Ostanite zvesti »Bogoljubu«! Skrbite, da bo »Bogoljub« stalen gost vseh naših hiš, vseh družin, vseh družb in organizacij, vseh čitalnic in knjižnic, predvsem pa vseh Marijinih kongregacij!

Častna zadeva vsakega gospodarja, vsake družinske matere bodi, da pride vsak mesec »Bogoljub« v hišo, pa da ga berejo in prelistujejo vsi domači in vsi uslužbenci. Sprejmite nase to malo denarno žrtev tudi vsi, ki vas tarejo skrbi za dnevno preživljanje. »Ne živi človek samo od kruha, ampak od vsake besede, ki izhaja iz božjih ust« — je govoril Gospod. Seveda: prvo mora biti, a drugega ne smemo opustiti. Starši, ki jim je mar krščanska vzgoja otrok, bodo že celo skrbeli, da imajo v »Bogoljubu« vzgojno pomoč in zaslombo.

In prav v novem letniku »Bogoljuba« bomo objavljali ganljivo in resnično vzgojno pripoved, ki v nji vzorna mati popisuje, kako so se njeni otročiči v skrbnem varstvu domače družine, ob neoporečnem zgledu in v luči svete Eucharistije razvijali kot bele lilije, obvarovani pred strupenim dihom grešnega sveta.

V zadnjem letniku »Bogoljuba« so predvsem silno ugajale zares prikupljive, spretno izbrane in umetniško natisnjene slike na naslovni strani. To krasno, dasi drago opremo lista bomo ohranili tudi v l. 1934.

Z dobro voljo in v upanju na božjo pomoč pojdimo vsi na delo!

Da se bo zanimanje za »Bogoljuba« še bolj poživilo, razpisujemo nekaj vprašanj, ki močno posegajo v naše versko življenje. Odgovore bomo pretehtali, najboljše pa objavili.

Zakaj se neolikanci tako hlastno oprijemljejo tujih kletvin in še celo takih, ki se z njimi sramoti Devica Marija in Bog sam?

Zakaj si nekateri nič ne store iz tega, ko lahkomišljeno opuščajo nedeljsko službo božjo?

Zakaj nekaterim staršem ni všeč, da bi njih hčere in sinovi vstopili v Marijino kongregacijo?

Zakaj dostikrat tudi med moškimi ni krščanske značajnosti?

Zakaj trpe v družinah, ki se štejejo za krščanske, knjige in časopise, ki so vse prej kot krščanski?

Navodilo. Cenjene naročnike našega lista opozarjamo vnovič na položnico, ki smo jo priložili zadnji številki letnika 1933, in prosimo vse, da se je poslužijo takoj v prvih dneh. S tem upravi zelo olajšajo delo, ki se okrog novega leta nakupiči.

Kdor želi kake premembe pri naslovu, lahko to sporoči na zadnji strani položnice (srednji del).

Naročnina za posamezne naročnike v Jugoslaviji, ki prejemajo list naravnost na svoj naslov, znaša 20 Din, za one pri poverjenikih pa 18 Din za vse leto 1934. Naročniki v inozemstvu plačajo naročnino v denarju države, v kateri prebivajo, in sicer: v Avstriji 3 šil., v Italiji 8 lir, v Češkoslovaški 15 Kč, v Franciji 10 fr in v Ameriki pol dolarja.

Da bodo imeli pridni nabiralci in nabiralke tudi nekaj vidnega priznanja, so določene za l. 1934 takele nagrade:

Za 20 novih naročnikov: lepa Marijina slika s priznanjem uredništva; za 15 novih naročnikov knjižno darilo: Lippert »Od duše do duše«, Svensson »Prigode malega Nonnija« in »Luč z gorá«. Za 10 novih naročnikov dve tu naštetih knjig; za pet novih naročnikov pa en knjižni dar.

Nabiralci naj sporoče upravi naslove onih oseb, ki so se po njihovem prizadevanju naročile na »Bogoljuba«.

Uredniški del tega zvezka smo izjemoma zaključili že 30. novembra 1933, da smo mogli postreči s prvo številko (1934) že za božične praznike. Vse dopise, ki so došli pozneje, bomo upoštevali v prihodnji številki. Drugeče pa prosimo vse pošiljatelje, ki so namenjene uredništvu, do 8. vsakega meseca.

Vsem, ki so naročeni na »Bogoljuba«, zlahti tudi vsem, ki ga širijo in priporočajo ali vanj dopisujejo, pa tudi vsem, ki ga berejo, daj ljubi Bog svoj blagoslov v novem letu! V ta namen in v prosoh »Bogoljuba«, kakor tudi za one, ki pošiljajo prošnje in zahvale, se bosta urednika spominjala pri sveti daritvi.

Odpustki za mesec januar 1934

1. Ponedeljek. Novo leto. P. o.: a) udom br. preč. Srca Mar.; b) udom družbe krščanskih družin; c) istim kakor 16. dan.

2. Torek. Ime Jezusovo. P. o. danes ali v osmini vsem, ki prejmejo sv. zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta; v nedeljo in na praznik zadostuje v ta namen biti pri eni sv. maši. Dalje p. o. istim kakor 16. dan.

3. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, molijo po namenu sv. očeta ter opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu.

4. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

5. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj; b) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta.

6. Sobota, prva v mesecu. Razglašanje Gospodovo. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more mesto tega spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udom družbe živega rožnega venca; e) udom br. za duše v vicah; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako obiščejo cerkev in molijo za razširjanje svete vere in po namenu sv. očeta; h) istim kakor 16. dan;

¹ P. o. pomeni: popolni odpustek; v. o.: vesoljna odveza; br.: bratovščina.

ij udom br. sv. R. Telesa kakor 5. dan. — V. o. — Dalje p. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja ter prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

7. Nedelja, prva v mesecu. Sv. družina. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. krščanskih družin, kjer se danes ponovi posvetitev sv. Družini.

16. Torek. Sv. Berard in tovariši. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kejr ni redovne.

19. Petek. Br. Bernard. P. o. istim, kakor 16. dan.

23. Torek. Marijina zaroka. P. o. udom družbe krščanskih družin.

25. Četrtek. Spreobrnjenje sv. Pavla. P. o. udom br. preč. Srca Mar.

27. Sobota. Sv. Angela. Kjer se obhaja danes god te svetnice (kakor n. pr. v uršulinskih samostanih), p. o. istim kakor 16. dan.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. Bl. Odorik. P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 16. dan.

29. Ponedeljek. Sv. Frančišek Sal. Udom Zvezze afr. tiska.

30. Torek. Sv. Hiacinta. P. o. istim kakor 16. dan.

Prodajalna H. Ničman, Ljubljana, Kopitarjeva ulica 2, opozarja čč. gg. voditelje Mar. družb in vrtcev na svojo bogato zalogo svetinj, trakov, znakov, diplom in vseh drugih potrebščin za Mar. kongregacije. Cene konkurenčne.

Poslužite se položnice

ki ste jo prejeli v decemberski številki, v najkrajšem času. Ostanite zvesti listu.

Družinska Pratika

je še na razpolago; segajte po nji.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu Miklošičeve in Masarykove ceste

ZAVARUJE: požar, zvonove, steklo, vlom, nezgode, jamstvo, avtomobile, življenje v vseh kombinacijah, posmrtno zavarovanje
»KARITAS«

Zastopniki so v vseh farah v Sloveniji in v vseh večjih krajih v Jugoslaviji

Zavarujte sebe in svoje imetje edino pri domači slovenski zavarovalnici

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE
V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA ST. 6/II

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta 6 (v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri ter brez vsakega odbitka. — Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama.

Nove vloge

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 3%

Bolni na pljučih!

Tisočl že ozdravljeni!

Zahtevajte takoj knjigo o moji
novi umetnosti prehranjevanja

ki je že marsikoga rešila. Ona more poleg vsakega načina življenja pomagati, da se bolezen hitro premaga. Nočno znojenje in kašelj prenehata teža telesa se zviša ter po poapnenju sčasoma holezen preneha.

Resni možje

zdravniške vede potrjujejo prednost te moje metode in jo radi priporočajo. Cimperj začenete z mojim načinom prehranjevanja, tem bolje

Popolnoma zastonj

dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali mnogo koristnega. Ker ima moj založnik samo

10.000 komadov za brezplačno

razpošiljanje, pišite takoj, da se boste mogli tudi Vi prištevat med one srečneže

Zbiralnica za pošto:

GEORG FULGNER, Berlin-Neukölln
Ringbahnstrasse 24. Abt. 493.

Vsaka gospodinja mu ostane zvesta!

Po pravici! Lepo čisto — dolgo dobro ohranjeno perilo: vse veselje, ki ga ima gospodinja s svojim dragocenim perilom, izvira iz Schichtov ega terpentinovega mila.

Torej: Pazite prav posebno na izvorni ovojin na varnostno znamko „JELEN“. Potem se Vam ni bati ponarejenih mil.

.. ampak
poprej za
namakanje:
Ženska
hvala!

SCHICHT^{OVO}
TERPENTINOVNO MILO

ST.3.5-33

PRILJUBLJENI JUGOSLOVANSKI IZDELEK!